

Informace

Arcidiecézní charity Olomouc



červenec, srpen 2018



Druhá šance pro lidi i věci - DOBRODRUHÁ. Obchůdek Charity Olomouc má za sebou úspěšný start s módní přehlídkou. Co se dělo při slavnostním otevření a co vše v Dobrodruhé pořídíte, se dočtete na str. 10.

Foto: Jiří Kopáč

obsah

Duchovní slovo:

Každá doba a situace je pozváním k zodpovědnému a tvůrčímu životu.....2

Zprávy z arcidiecéze:

Charita na Velehradě: Žijeme na jedné planetě. Spolu.....2

Vlna veder ohrožovala seniory. Charita aktivovala krizový plán pro horké dny.....4

Snížení dotací státu v sociální oblasti ohrozí životy lidí.....5

Financování domácí péče je neudržitelné. Charitní sestry vstupují do stávkové pohotovosti.....5

Hospic na Svatém Kopečku

Bazilikou se rozezněl zvuk flétny a varhan. Pro hospic zahráli duo Štreitová a Vrábel.....6

Monika Štreitová: Mít koncert v bazilice na Svatém Kopečku byl můj sen.....6

Z farních a oblastních Charit:

Holešov, Hranice, Nový Hrozenkov, Olomouc, Uherské Hradiště, Valašské Meziříčí, Vsetín, Zlín.....7

Humanitární pomoc:

Idonel ukončil základní školu. Díky, Droždíně.....26

Lidé myslí na Haitany v odlehlých oblastech. Připíjeli na jejich zdraví.....27

Flétna pod polštářem. Takto usínaly černobylské děti na ozdravném táboře.....28

Boty a oblečení pro dobrovolníky. Zalesňováním proti záplavám i kůrovci.....30

Vybavení pro zambijskou školu zaplnilo celý nákladník. Charita nakládala v Mírově.....30

Naplnili jste Kontejner pro Zambii. Dostaňme jej do cíle.....31

S pomocí Charity v zahraničí se seznámili mladí z festivalu United.....32

DUCHOVNÍ SLOVO

Milí charitní spolupracovníci,

vzhledem k tomu, že podle dlouhodobé zvyklosti dostáváte prázdninové číslo v druhé polovině září, se už za prázdninami ohlížet nebudu, ale podívám se dopředu k významnému dni, který každoročně slavíme, a to je 27. 9. – památka charitního patrona sv. Vincence z Paula.

Tento muž byl nazván prvním velkým reformátorem novověku. Současníci – lidé žijící v první polovině 17. století v něm viděli svědomí francouzského království. Je považován za obnovitele života kněží i církve ve Francii. Ale zobrazuje se jako dobrácký stařík s nemluvnětem v náručí.

Životním zaměřením sv. Vincence byla svatost činem. Kdo s ním chtěl spolupracovat, ten se nesměl štítit špíny, nemoci, duševně nemocných ani zločinců. Dodnes existují dvě řeholní společnosti, které založil a které ve své době velmi účinně řešily problémy lidí. První polovina 17. století byla doba třicetileté války, doba náboženských a politických zmatků, doba násilí, hladu, nemocí a bída. Jako vždycky na všechno nejvíce dopláceli chudí. Vincentova cesta a jeho poslání platilo chudým; těm, kteří byli chudí duchovně i hmotně. Pro ně zakládá kongregaci vincentinů neboli lazaristů a dcery lásky k bližnímu neboli vincentinky. Také jim říkali po-

dle jejich oblečení „šedé sestry“. V naší arcidiecézi dodnes působí v nemocnici na Malém Valu v Kroměříži. Sestry byly vyškoleny pro všechny naléhavé potřeby. Pečovaly o děti i staré lidi, choromyslné a trestance, zkrátka o chudé všeho druhu. Musíme si přitom uvědomit, že sociální péče, která je dnes samozřejmá, tehdy vůbec neexistovala. Právě naopak, intelektuální proudy této doby vedly k tomu, že všichni na okraji společnosti, všichni chudí a všelijak postižení byli společností neúprosně odmítáni.

Lazaristé byli posláni k výchově kněží, ošetřování nemocných a péči o mravně pokleslé osoby. Členové kongregace sehráli významnou úlohu při obnově církevního života ve Francii v 17. století, dnes je tato misijní kongregace rozšířena po celém světě. U nás působí lazaristé ze slovenské provincie v Lošticích.

Co může říct život pana Vincence, jak mu důvěrně a s úctou říkali mocní i bezmocní, nám dnes?

Každá doba a situace je pozváním k zodpovědnému a tvůrčímu životu. I zlá doba se může stávat dobrou, když pochopíme její znamení a velkoryse na ně odpovíme. Protože dobu vytváříme my, kteří v ní žijeme.

P. Bohumír

ZPRÁVY Z ARCIDIECÉZE

Charita na Velehradě: Žijeme na jedné planetě. Spolu



Velehrad - Nadia žije se šesti dětmi, z nichž dvě trpí astmatem, v ruinách někdejší školy. Jejich dům byl zničen při leteckém útoku. Vaří si a přespávají ve třídě bez oken. Nadiin manžel zemřel poslední den osvobozování, které v jejich čtvrti trvalo čtyřicet dní. Zabil jej odstřelovač tzv. Islámského státu, když se snažil přinést vodu, která vytékala z prasklého potrubí. Nadia nemá žádný příjem. Její jméno znamená Naděje. S podobnými příběhy se Charita ve zničeném iráckém Mosulu setkává často. Jak se žije lidem v místech, kde jsou pronásledováni, kde zuří válka nebo vládne extrémní sucho a hlad. To zjistili návštěvníci stanu Arcidiecézní charity Olomouc ve Dnech lidí dobré vůle na Velehradě (4. - 5. července).

Na cestu do konfliktních míst po celém světě pozvala účastníky letošního Velehradu Arcidiecézní charita Olomouc. „Pochopme, proč lidé opouštějí svoje domovy a hledíme společně cesty a řešení, jak jim nejlépe pomoci. Caritas je milosrdná láska a vyznačuje se konkrétními činy,“ sdělil ředitel Arcidiecézní charity Olomouc Václav Kepřt. Charitní stan vedle baziliky se změnil v suchem zmítanou Etiopii, radikály napadený Irák a Sýrii, ale také v Řecko či Slovinsko, kde lidé přečkávali v uprchlických táborech. Účastníci akce se ocitli i v České republice, kde aktuálně žádají o azyl desítky čínských křesťanů. „A vydali jsme se ještě blíž. Až k sobě samým,“ dodal se špetkou tajemství Václav Kepřt.

Stan ozdobily fotografie s příběhy skutečných lidí, kterým Charita pomáhá, a ty dokreslila tematická expozice s pointou na závěr.

Ve stanu mohli zájemci vyjádřit podporu čínským křesťanům, kteří prchli před pronásledováním do České republiky, tím, že podepsali petici.

Na místě byli i humanitární pracovníci, kteří prožili na vlastní kůži krizi na Balkáně či v irácké oblasti Kurdistan.

Nad tím, jak pomoci jiným v nouzi se zamýšlely i děti. Poté se některé realizovaly ve Tvůrčí dílničce, kde si vyrobily charitní či vlastní originál placku.

Ve středu 4. července v 17.45 hodin si přítomní připili na zdraví organizace Cesta 121, která už deset let pomáhá stárnoucím kněžím a kněžím v nouzi. Angažovala se také v pomoci Iráčanům v ohrožení.

Ten samý den v 18 hodin začalo losování lidí, kteří se zapojili do charitního kvízu. Výherce potěšily atraktivní ceny, například ručně vyráběné věcičky z Haiti, výrobky z charitních dílen či mobily od T-Mobile. Další losování proběhlo ještě ve čtvrtek 5. července v 11.30 hodin.

Lidé dobré vůle mohli navíc v rámci hlavního večerního programu přispět prostřednictvím DMS na nákup léků a zdravotnického materiálu pro kliniku u Sherfadinu, kde Diecézní charita Brno s kurdskými zdravotníky pomáhá lidem, které připravili o jejich domovy i blízké radikálové z tzv. Islámského státu. „Na této klinice se nám daří ošetřit denně 40–60 lidí. Přesto zdaleka nepokrýváme potřeby všech obyvatel z této oblasti Kurdistanu a z nedalekých uprchlických táborů,“ upřesnil za Charitu Filip Habrman.

„*Neboť jsem hladověl a dali jste mi jíst, žíznil jsem a dali jste mi pít, byl jsem na cestě a ujali jste se mě...*“ (Mt. 25.35)

Karolína Opatřilová, ACHO
Foto: Pavel Langer



Vlna veder ohrožovala seniory. Charita aktivovala krizový plán pro horké dny

Hodně pijte a nechoďte na slunce. Tak znělo doporučení Charity pro všechny a pro seniory zvlášť. Vlna veder, která zasáhla naši republiku, totiž představovala nebezpečí zejména pro seniory a chronicky nemocné. Pro jejich organismus znamená horko velkou zátěž a při nedostatečné konzumaci tekutin snadno kolabovali. Charita Česká republika aktivovala plán pro horké dny, seniory v terénu i ve svých zařízeních vybízela k dodržování pitného režimu, měnila jídelníček a ochlazovala jejich prostředí všemi dostupnými prostředky.

Organismus starších lidí se hůř vyrovnává s vnějšími vlivy. V teplých dnech je proto vhodné, aby se vyhnuli pobytu na přímém slunci a pili víc tekutin. Ty by měli doplnit domácími vývarovými polévkami, které obsahují minerální látky, a vlažnými bylinkovými čaji – třeba mátovým, jenž má chladivé účinky. I takové kroky mohou zabránit srdeční nebo mozkové příhodě způsobené dehydratací.

„Senioři dobře snášejí i nealkoholické pivo, které rovněž doplňuje potřebné minerály. A doporučujeme jíst lehčí jídla, zejména hodně ovoce a zeleniny. Z preventivních důvodů je nutné také častější měření krevního tlaku,“ radila v horkých dnech Ludmila Kučerová, koordinátorka zdravotních aktivit Charity Česká republika.

Podle Kučerové mají senioři, o které Charita pečuje, štěstí, že v parných dnech nejsou sami. „Mnozí totiž mívají snížený pocit žízně, a proto charitní pracovníci dbají na jejich pitný režim,“ vysvětlila. Tato doporučení se ovšem vztahují také na pracovníky Charity, které horka rovněž ohrožovala. Kučerová tím myslí zdravotní sestry a sociální pracovníky, kteří vyjíždějí za klienty do jejich domovů v rámci terénních služeb, i ty, kteří měli služby v pobytových zařízeních, například domovech pro seniory.

Zmrzlina ke svačině

Takovým je třeba Domov pokojného stáří sv. Anny v jihočeských Sousedovicích. „Dohlíželi jsme zejména na pitný režim, na pokojích klientů jsme zapínali větráky, které jsme loni nakoupili,“ popsala Olga Medlínová, ředitelka Oblastní charity Strakonice, kam sousedovický dům spadá. Horkému počasí přizpůsobili také režim: „Snažili jsme se brát lidi na procházku ven během dopoledne, dokud ještě není horko. A dbali jsme na to, aby nikdo neseděl na přímém slunci.“ K osvěžení a zchlazení rukou slouží také fontánka u vchodu do domu. Horkému počasí tu přizpůsobili i jídelníček, který výrazně obohatili ovocem a zeleninou.

V domě pro seniory Arcidiecézní charita Praha v Mukařově napomáhala zvládnout horké dny dobrá poloha u lesa a prostorná zahrada se spoustou stíněných zákoutí a jezírkem. A senioři dostávali k svačině každé odpoledne zmrzlinu.

Ne všude se ale horka projevila. Obyvatele Domu klidného stáří v Pravětíně na Šumavě, ležícím v nadmořské výšce kolem 900 m vysoké teploty příliš netrápily. Ale i tady byli připraveni zopakovat postup z horkého léta 2014: „Kropili jsme dvůr, na pokoje rozdali větráky, zastínili okna a hlavně dbáme na to, aby klienti zvýšili příjem tekutin,“ řekla Dana Marková, ředitelka Oblastní charity Vimperk.

Kromě péče o seniory nezapomínala Charita ani na vlastní zaměstnance. „Nebudou-li holky v terénu v pohodě, těžko mohou v tom horku pomoci našim klientům,“ sdělila Iva Prejz-

ková, vedoucí pečovatelské služby Charity Nový Hrozenkov na Valašsku. Proto hrozenkovská Charita poskytovala pečovatelkám i sestřičkám v terénu jemně perlivé vody. Používaly také lehký letní pracovní oděv, na středisku měly k dispozici sprchu, aby se případně v pauze mohly osvěžit.

„Také u seniorů jsme dbali na to, aby chodili lehčeji oblečení. U pacientů ležících jsme se snažili nepřikrývat je tlustými peřinami, jak bývá v našich oblastech zvykem. Samozřejmě spolupracujeme s rodinami a pečujícími v domácnostech. Tady na kotárech a často samotách to ani jinak nejde. Ale zase právě ty lesy nám vždycky trošku vláhého vzduchu dopřejí, a tak uleví v těchto úmorných vedrech,“ uzavírá Iva Prejzková z Nového Hrozenkova.

„Horké dny jsou výzvou, abychom si více všímali nejen svých blízkých, ale také sousedů a třeba i lidí na ulici či v dopravním prostředku. Přehřátí a nedostatek tekutin dokáže snadno zapříčinit kolaps a nejen u seniorů a chronicky nemocných,“ dodala Ludmila Kučerová z Charity Česká republika.

Charita doporučila, co dělat ve vedru:

- Klimatizujte místnosti, máte-li tu možnost, ale jen o pár stupňů
- Větrejte přes noc a ráno a přes den zavřete okna
- Namočte si ručník nebo žínku a přikládejte na zápěstí, pod kolena, za krk nebo na hlavu
- Nohy ponořte do lavóru s vlažnou vodou
- Osprchujte se vlažnou vodou, ale současně dejte pozor na prochlazení
- Pijte dostatek tekutin, alespoň 1,5 litru tekutin denně: nealkoholické nápoje, chladné bylinné čaje, iontové nápoje, minerálky, vhodné je i nealkoholické pivo
- Nápoje pijte spíš vlažné než ledové
- Konzumujte lehčí jídla – bujóny, vývary, ovoce, zeleninu
- Vyvarujte se pobytu na přímém slunci, pokud musíte ven, tedy s pokrývkou hlavy
- Pokud chcete jít na procházku, berte si s sebou lahev s pitím
- Ošetřujte pokožku hydratačními krémy s UV filtrem
- Noste lehké vzdušné oblečení z přírodních materiálů, používejte lehké příkrývky
- Nevykonávejte namáhavé práce, odpočívejte

Charita Česká republika je největším nestátním poskytovatelem sociálních a zdravotních služeb. Pomáhá rodinám, mužům, ženám i dětem bez ohledu na jejich věk, víru nebo zemi původu. Po celé zemi poskytují organizace Charity 826 registrovaných sociálních služeb, 87 zdravotních služeb a 350 služeb jiného druhu. V České republice v roce 2017 Charita evidovala v rámci všech těchto služeb pomoc celkem 144 750 lidem.

Početnou klientelu tvoří senioři. Charita Česká republika provozuje 87 středisek domácí zdravotní péče (v roce 2017 ošetřila 35 732 pacientů) a 128 středisek terénní pečovatelské služby (v roce 2017 měla 18 144 klientů), dále 48 domovů pro seniory (1 797 klientů), 12 domovů se zvláštním režimem (427 klientů), 36 denních stacionářů (867 klientů) a 6 týdenních stacionářů (92 klientů).

Snížení dotací státu v sociální oblasti ohrozí životy lidí

Celkem 145 tisícům, tolika lidem pomohla v loňském roce v naší zemi Charita Česká republika. Jako největší nestátní poskytovatel sociálních a zdravotních služeb v Česku proto považujeme za důležité upozornit v souvislosti s debatou o financování neziskových organizací, že jakékoli snížení dotací v sociální oblasti ohrozí životy lidí. A dodáváme, že dotace je naopak potřeba zvyšovat, protože celá sociální oblast je dlouhodobě podfinancovaná.

Zajištění veřejných sociálních služeb je povinnost, kterou státu ukládá zákon. Od poraden po chráněné bydlení, od rané péče po domovy pro seniory, jedná se o obrovské spektrum činností, které mají za cíl pomoci lidem v nepříznivé situaci. Tuto povinnost stát naplňuje prostřednictvím tzv. oprávněných poskytovatelů služeb, kteří jsou vedeni v registru. Ti dostávají dotace podle služeb a výkonů, které provádějí. A z naší pětadvacetileté zkušenosti můžeme potvrdit, že peněz je v sociální oblasti nedostatek.

„Vítáme ujištění ministryně financí, že snižování dotací pro neziskové organizace se nebude týkat sociální péče. Je ovšem třeba připomenout, že stejně důležité jsou i služby sociální prevence a sociální poradenství. Případné krácení dotací ohrozí poskytování služeb, které jsou už tak v některých regionech obtížně dostupné,“ komentuje vyjádření ředitel Charity Česká republika Lukáš Curylo. A s enormním počtem exekuc nemůže být pochyb, že v České republice bude třeba sociální poradenství stále potřebnější.

Zatímco klientů sociální péče jsme v loňském roce měli 27 543, sociální prevence charitní sítě pomohla zlepšit život 45 476 lidem a sociální poradenství využilo 32 757 lidí. Našimi nejčastějšími klienty jsou senioři, osoby se zdravotním postižením, děti a mládež, rodiny v nouzi a lidé bez domova. Sociální služby jsou přesně definovány zákonem. A jak uvedla nová ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová, když tyto služby zajišťují neziskové organizace, jsou mnohem levnější. To na druhou stranu rovněž svědčí o podfinancování celého odvětví.

Charita Česká republika jako největší poskytovatel sociálních služeb také dlouhodobě upozorňuje na nízké platy sociálních pracovníků a pracovníků v sociálních službách, kterých zaměstnává celkem 6 657. Zvláště na sociální pracovníky jsou kladeny vysoké požadavky nejen stran dokončeného vzdělání (vysokoškolské nebo vyšší odborné), ze zákona mají i povinnost neustálého dalšího vzdělávání. Jejich platy, které i po loňském zvýšení dosahují v průměru necelých 20 tisíc Kč hrubého pro nováčka a okolo 22,5 tisíc Kč pro zkušenějšího pracovníka, se pohybují 10, respektive 7,5 tisíce pod republikovým průměrem. „Platy sociálních pracovníků, které bývají zpravidla výrazně nižší než ve veřejných příspěvkových organizacích, jsou naprosto neúměrné jejich kvalifikaci i přínosu, který pro společnost mají,“ doplnil Curylo.

Charita ČR

Financování domácí péče je neudržitelné. Charitní sestry vstupují do stávkové pohotovosti

Finanční zajištění domácí zdravotní péče ze systému veřejného zdravotního pojištění je dlouhodobě nedostatečné. Jednotlivé Charity musí tuto službu dotovat z jiných zdrojů, například z výnosu Tříkrálové sbírky. Situace je nadále neudržitelná.

„Domácí zdravotní péče poskytovaná celostátně Charitou Česká republika kolabuje. Proto se připojujeme ke stávkové pohotovosti zdravotníků a požadujeme okamžitou stabilizaci domácí zdravotní péče podle návrhu, který jsme v rámci segmentu domácí zdravotní péče před třemi měsíci předložili ministerstvu zdravotnictví. Požadujeme otevření dalšího společného jednání o formě podpory domácí zdravotní péče,“ říká Ludmila Kučerová, koordinátorka zdravotních služeb Charity Česká republika.

„Pokud stát neprodleně domácí zdravotní péči finančně nepodpoří, bude si muset připravit několik tisíc lůžek pro ležící a umírající pacienty, kteří jsou nyní ošetřováni sestrami domácí zdravotní péče, protože tato forma zdravotní péče z důvodu finančního krachu skončí,“ upřesňuje ředitel Charity Česká republika Lukáš Curylo.

Charita Česká republika spolu s ostatními členy segmentu domácí zdravotní péče na nedostatečné financování tohoto typu služby upozorňuje dlouhodobě. Zástupci organizací sdružených v segmentu počátkem května předali ministerstvu zdravotnictví návrh na řešení kritického stavu. V polovině června členové segmentu o situaci hovořili u kulatého stolu s ministrem zdravotnictví.

Zástupci členských organizací segmentu mj. upozorňují, že úhradová vyhláška vydaná ministerstvem „preferuje jednorázové výkony a zcela nespravedlivě nastavuje přísný regulační mechanismus těm, kdo se starají o klinicky náročné pacienty a umírající, které je nutno ošetřovat vícekrát denně.“ Nevýhodný je, podle

signatářů textu návrhu, rovněž regulační vzorec pro výpočet úhrad navržený zdravotními pojišťovnami.

Návrh pro ministerstvo: přidejte sestram motivační příspěvek

Jako okamžitou nápravu členové segmentu navrhují, aby ministerstvo zdravotnictví uvolnilo na každý úvazek sestry domácí zdravotní péče motivační příspěvek 1 000 Kč/měsíc za loňský rok a 2 000 Kč/měsíc za letošní rok. Tato motivace se jeví jako dostatečná pro sestry, které hromadně odcházejí do lépe placených oborů.

Do dnešního dne segment neobdržel ze strany ministerstva zdravotnictví žádné vyjádření. Ministerstvo sice zřídilo pracovní skupinu zabývající se koncepčními problémy domácí zdravotní péče, ale nikoliv způsobem jejího financování.

Členy segmentu domácí péče jsou Asociace domácí péče, Asociace provozovatelů zdravotnických zařízení, Česká asociace sester, Grémium managerů agentur domácí péče, Sdružení majitelů a poskytovatelů domácí péče a Charita Česká republika.

Charita Česká republika je největším nestátním poskytovatelem sociálních a zdravotních služeb. Pomáhá rodinám, mužům, ženám i dětem bez ohledu na jejich věk, víru nebo zemi původu.

Charita provozuje 87 středisek domácí zdravotní péče, které v roce 2017 ošetřily 35 732 pacientů. K tomu 54 středisek domácí hospicové péče loni pečovalo o 1 363 nevyлéčitelně nemocných. Po celé zemi poskytují organizace Charity 1 340 služeb, které pomáhají celkem 144 750 lidem.

*Jan Oulík,
Charita ČR*

HOSPIC NA SVATÉM KOPEČEČKU

Bazilikou se rozezněl zvuk flétny a varhan. Pro hospic zahráli duo Štreitová a Vrábel

Svatý Kopeček – Barokní hudba jako chvála Bohu, netradiční propojení tónů flétny a varhan, Monika Štreitová, významná hráčka na příčnou flétnu a Marek Vrábel patří ke špičce slovenského varhanního umění. Nevšední hudební zážitek prožili v sobotu 18. srpna v bazilice na Svatém Kopečku diváci při Benefičním koncertu pro hospic.

Duo Štreitová a Vrábel vystoupilo v bazilice Navštívení Panny Marie v 17 hodin. Podpořilo tak Hospic na Svatém Kopečku. „Ke Svatému Kopečku mě váží vzpomínky z dětství, chodívala jsem tam s babičkou. Teď na Kopeček jezdíme s mým synem. Zahrát si tam v bazilice byl můj sen, za pár dní se splní. Je pro mě čest, že výtěžek z koncertu podpoří právě Hospic na Svatém Kopečku. Jako umělec se snažím srze hudbu přinášet radost, být prospěšná...“ uvedla Monika Štreitová.

Diváci vyslechli skladby od G. P. Telemanna, F. X. Brixioho, J. S. Bacha, J. Ruttera, P. A. Locatelliho a M. Veraciniho. Monika Štreitová se přitom nevyhýbá ani současným moderním skladatelům - hře zvuků, zvukům života, přírody. „Zvukem je i ticho,“ podotkla flétnistka. Podle ní by lidé neměli umírání vytěšňovat. „Kdo odchází ze života smířený, není to pro něj těžká bolest. Má naději, že se probudí do radosti, do světla... S Markem Vrábem také hrajeme skladby, které přivádějí druhé k radosti,“ uzavřela.

Podpora umělců potěšila tamního ředitele Jiřího Borika: „Vážíme si toho, že takto významní hudebníci nám věnovali svůj čas. Bazilika byla plná lidí, ti na dobrovolném vstupném přispěli kolem 7 000 korun, které použijeme na provoz hospice. Děkujeme,“ sdělil Jiří Borik. V Hospici na Svatém Kopečku doprovázejí nevyčlelitelně nemocné již patnáctým rokem. Tamní zaměstnanci jsou také oporou rodinám těchto nemocných. Rozhodujícím kritériem pro přijetí do hospice je aktuální zdravotní stav pacienta – nevyčlelitelná nemoc v terminálním stadiu, nesnesitelná bolest, nemožnost uživatele a jeho rodiny zvládnout situaci v domácím prostředí a jeho svobodné rozhodnutí, že chce pobývat v hospici. „Pobývají u nás hlavně pacienti s onkologickým onemocněním. Pečujeme o jejich fyzickou stránku s důrazem na péči paliativní, což je léčba bolesti. Věnujeme pozornost i potřebám psychologickým, sociálním a duchovním,“ vyjmenoval Jiří Borik.

V současné době je v hospici 30 lůžek ve 24 pokojích (18 jednolůžkových pokojů s přistýlkou pro příbuzného a 6 dvoulůžkových pokojů).

*Karolína Opatřilová,
ACHO*

Monika Štreitová: Mít koncert v bazilice na Svatém Kopečku byl můj sen



Svatý Kopeček – Zvuky ptactva, přírody, nejrůznější zvuky života. A vetkat „ten život“ do hudby, to už je umění. Autoři současné moderní hudby napsali pro jednu z našich nejvýznamnějších flétnistek Moniku Štreitovou už přes 200 skladeb. Umělkyně zahrála 18. srpna v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku.

V bazilice na Svatém Kopečku jste hrála s varhaníkem Markem Vrábem barokní skladby. Spojuje je něco?

Ve středu barokní hudby není člověk, takové skladby chválí Boha. Tato myšlenka je charakteristická i pro naši spolupráci s Markem Vrábem. Oba jsme věřící lidé, před koncertem se vždy pomodlíme, aby přinesl požehnání těm, kteří jej poslouchají. Jako hudebník se snažím dělat skrze hudbu radost druhým lidem, chtěla bych být prospěšná...

Proto výtěžek z Vašeho koncertu podpořil Hospic na Svatém Kopečku?

Je pro mě čest, že hospic podpoříme. Nikdy nevíme, kdy nastane konec, ať už pro nás nebo naše blízké. Smrt vytěšňujeme, přitom bychom se k ní měli postavit čelem. Oslovilo mě motto Hospice na Svatém Kopečku „Spěchejme milovat lidi“. Když už se ocitneme v podobné obtížné situaci, rychle musíme pro ty druhé něco udělat, protože rychle „odcházejí“...

A ono téma „odcházení“, odrazilo se nějakým způsobem na koncertu pro hospic?

Kdo odchází z tohoto světa smířený, nedělá tak s tíživou bolestí. Má naději, že se probudí do světla, do radosti... S Markem

Vrábelem hrajeme skladby, které druhé také přivádějí k radosti. A ty diváci uslyší.

Co skladby složené ze zvuků přírody. Ty jsou pro Vás osobně typické...

Od dětství mě fascinovaly nejrůznější zvuky, třeba zvuk ptactva, přírody... Při koncertě pro hospic jsme se zaměřili na skladby tradiční, ale jednu nevšední festivalovou jsem ráda přidala (*pousmála se*)

Je prostor baziliky na Svatém Kopečku pro umělce takového formátu, jako jste Vy s Markem Vrábelem, něčím výjimečný?

Jsou tam dvoje varhany, jedny historické a druhé moderní kr-

novské. Ty jsou krásným hudebním nástrojem, který umožňuje hudebníkovi zahrát si jakýkoli repertoár. To je úžasné. Na koncert jsem se těšila. Varhany jsou klávesový a zároveň dechový nástroj, mají spoustu píšťal. Když se do toho napojí ještě flétna, vzniká jedinečný zvuk, který je meditativní, ale i pompézní. Spojení těchto dvou hudebních nástrojů není běžné.

Ke Svatému Kopečku mě navíc váží vzpomínky z dětství. Chodívala jsem tam s babičkou, teď tam jezdím se synem. Zahrát si v tamní bazilice byl můj sen.

*Za rozhovor děkuje Karolína Opatřilová,
ACHO*

Z FARNÍCH A OBLASTNÍCH CHARIT

Charita Holešov

Nové postele pro klienty Charity. Díky Nadačnímu fondu Tesco



Holešov - „Vy rozhodujete, my pomáháme!“ Pod tímto heslem se skrývá název programu Nadačního fondu Tesco, kterého se zúčastnila Charita Holešov se záměrem získat finance na zakoupení dvou polohovacích postelí s matracemi.

Dobrá věc se podařila a Charita vyhrála první místo, což se rovnalo částce 30 000 korun českých. Mohly tak být nakoupeny dvě postele pro její klienty.

Díky především vám, kdo jste tento záměr podpořili svými hlasy, (hlasovací kolečka se vhadzovaly do urny v prodejně Tesco Holešov), prodejně Tesco Holešov za spolupráci a Nadačnímu fondu Tesco za vyhlášení a zařazení tohoto záměru do soutěže.

*Leona Machálková,
Charita Holešov*

Charita Hranice

Zámeckou zahradu zaplnily nejen figurky z obřího Člověče, nezlob se



V srpnovém parném odpoledni všechny přítomné pobavila loutková pohádka O králi, kterému byla zima, v podání herců Divadla Tilia. Nejen děti, ale i dospělé zapojily do zábavných soutěží dvě klaunky Olina s Jožinou, které měly pro soutěžící připravené i malé odměny. Kdo se dostatečně nevydováděl s nimi, mohl se proskočit na skákacím hradě. Pro tvořivé ručičky byl připraven stánek s dílničkou nízkoprahovky Fénix, pro starší byl k dispozici koutek pro seniory, ve kterém si mohli vyzkoušet různé aktivizační pomůcky, a nepřehlédnutelnou byla obří hra Člověče, nezlob se!, se kterou přijeli zástupci dobrovolného sdružení stomiků České Ilco. Velký zájem byl také o měření krevního tlaku a glykemie, které na místě zdarma nabízely zdravotní sestřičky Charity. K poslechu hrála celé odpoledne známá hranická skupina H-Band. Již nyní se můžeme těšit na příští setkání, které se ponese v duchu oslav 20. výročí Charity Hranice.

Akce proběhla za finanční podpory Města Hranice. Děkujeme!

*Martin Fajdl,
projektový manažer*

Hranice - Konec srpna patří již tradičně Prázdninovému setkání v zámecké zahradě – charitní akci, na které jde Charitě Hranice především o společné setkání s jejími klienty.

Charita Nový Hrozenkov

Díky daru vylepší sociální autobus



Nový Hrozenkov - Úterý 10. července 2018 bylo dnem, jenž lidem v Charitě Nový Hrozenkov vykouznil úsměv na rtech. Došlo k předání daru od společnosti ESSOX a Fondu Nadace Jistota Komerční banky v částce 191 100 korun.

Tato částka pomůže dovybavit sociální autobus - zajistí více komfortu. Řeč je například o přídavném vytápění, okenních clonách či ozvučení vozu. Část daru také poslouží ke zkvalitnění cestování sociálním autobusem především v zimních měsících.

Věříme, že se změny klientům budou líbit a patřičně jich využijí na cestách s Charitou.

Lucie Valigurová, vedoucí sociální dopravy

Foto ilustrační: Charita N. Hrozenkov

Vyšlápli do hor. Za duchovním cvičením

V charitní e-mailové poště se před několika dny objevilo toto sdělení naší pastorační asistentky Marušky Fedorové:

Milí kolegové a spolupoutníci,

posílám těm, co se úterního výšlapu zúčastnili, i těm, kteří se zúčastnit nemohli, pár fotek z Tlsté a Ostré...

Někteří kolegové si sice dneska zpívali - Něchodím, stále něchodím..., ale NIKDO nelitoval, že se zúčastnil, protože nás čekaly úžasné scenerie, tajemná jeskyně, krásné, dech beroucí výhledy, nádherná květena, všudypřítomní motýli a skvělý duchovní doprovod!

Řeč je o výšlapu, který zorganizovala pastorační asistentka pod taktovkou P. Dušana Šimaly a P. Petra Dujky pro pracovníky Charity,

neb i oni potřebují „dobíjet baterky“, vždyť syndrom vyhoření v tak náročné profesi je stále na blízku. A kde jsme byli? Vycházeli jsme z obce Blatnica (500 m), což je obec na Slovensku v okrese Martin, a zdolali jsme jedny z nejkrásnějších vápencových vrcholů Velké Fatry: Tlstú (1 373 m) a Ostrú (1 247 m).

„Opravdu jsem si mohla vyčistit hlavu a vypnout. Původně byl program delší ještě o lodě, ale přidali jsme si další vrchol, tak na vodu nedošlo. Otec říkal, že příště bude rychlejší tempo, že si nás vyškolí,“ směje se Katka, jedna z účastnic výšlapu.

(kol)

Foto: Archiv Charity N. Hrozenkov



Klienti Slunečnice byli tři dny „u moře“

Zašová – Totiž, ke třem dnům u moře přirovnávají propagační materiály Solné jeskyně Salza v Zašové jeden relaxační pobyt v solné jeskyni. Tak jsme si s klienty Stacionáře Slunečnice o prázdninách k „moři“ vyrazili. Byl to velmi příjemný, zdraví prospěšný relax. Všichni jsme se uvelebili na polohovací lehátka a za poslechu působivé hudby se vystavili léčivému působení solného mikroklimatu. Příjemný zážitek po pobytu jsme umocnili

kávou, při které nám předvedli psí divadlo Buchtík a Borisek, pejsci majitelů solné jeskyně. A protože Zašová je také poutní místo, zajeli jsme si ještě ke Stračce, kde byl dle pověsti zachráněn smrtelně raněný rytíř a kde z úbočí stráně vyvěrá pramen výborné vody, kterou jsme se posilnili na zpáteční cestu.

(mf)

Když letuška z Londýna bojuje na Valachy man za hrozenkovskou Charitu



Dobrý den, jmenuji se Jana Hořelicová, pocházím z Velkých Karlovic, ale už 6 let žiji v Londýně, kde pracuji jako letuška. I když cestuji všude po světě, domů se vždycky ráda vracím a těším se, až vyrazím do lesů a vyčistím si hlavu.

Valachy man triatlonu jsem se chtěla zúčastnit už minulý rok, ale nakonec z toho sešlo. Nicméně jsem člověk, který rád překonává nové výzvy a sám sebe, a proto jsem se letos přihlásila s tím, že to prostě musím zkusit! V Londýně je plno závodů, jako třeba běh půl maratonu, závody na kole, běh proti rakovině atd., kde se účastní jednotlivci nebo skupiny a snaží se svým závodem vybrat peníze na určitou nadaci nebo konkrétní osobu. A lidé jejich snahu (běh) podpoří nějakým finančním příspěvkem. Myslím si, že je to skvělá myšlenka a tak chci zkusit něco podobného i u nás, protože věřím, že spousta lidí chce podpořit dobrou věc, ale někdy neví, jak na to, nebo velkým organizacím nevěří.

Už nějakou dobu sleduji facebookovou stránku Charity Nový Hrozenkov a moc se mi líbí jejich práce a projekty. Jak přinášejí lidem radost a naději. A chtěla bych je nějak podpořit v jejich práci... Valachy man triatlon je k tomu skvělou příležitostí! Víte, Charita Nový Hrozenkov nemá na ulici armádu pomocníků a brigádníků, kteří oslovují lidi. Proto je na nás, abychom se sami zajímali o malé organizace, jako je tato, protože ty zanechávají nesmazatelnou stopu v životech lidí kolem nás. Tímto dopisem to vlastně všechno začalo.

Jana Hořelicová zvládla svou premiéru na Valachy man skvěle. A navíc se díky její výzvě prostřednictvím aplikace Darujme.cz vybralo téměř 7 000 korun na tepelné čerpadlo. Proč na tepelné čerpadlo? Víceúčelový charitní dům v Halenkově je vytápěn elektrinou. Tento způsob je velmi nákladný a neúsporný, a proto se Charita rozhodla pro tepelné čerpadlo. To sníží náklady až o 65 %, téměř o 150 000 korun ročně. Ušetřené finance bude moci Charita investovat zpět do pomoci seniorům a lidem se zdravotním omezením v našem regionu. Z celkových 970 000 korun už zbývá získat jen 130 000 korun.

„Takový úžasný den už jsem dlouho nezažila! Valachy man byl skvělý! Plný super lidí, sportovců a fanoušků,“ svěruje se s pocity J. Hořelicová. „Závod jsem dokončila za 2 hodiny a 3 minuty. Sice jsem nevyhrála, ale překonala jsem samu sebe. Musím říct, že jsem měla ráno strach a chtěla si změnit trasu na kratší. Nakonec jsem ale dala delší a byl to nezapomenutelný zážitek. Určitě pojedou zase,“ směje se mladá žena.

Podle konečné výsledkové listiny se umístila Jana jako třináctá ve své kategorii (z asi 45 žen) a celkově dvě stě čtyřicátá (z asi 500 závodníků). Nejen úžasná myšlenka, ale také opravdu úctyhodný výkon.

(ren)

Foto: Josef Vrážel

Charita Olomouc

Dobrodruhá přijala arcibiskupské požehnání a výzvu šířit dobro



Olomouc - Charita Olomouc otevřela novou dobročinnou prodejnu Dobrodruhá. Slavnostní akce se zúčastnilo na sedmdesát návštěvníků, kteří zároveň využili zahájení provozu obchodu k prvnímu nákupu. Při příležitosti slavnostního otevření požehnal arcibiskup Jan Graubner všem pracovníkům, klientům, účastníkům i všem zákazníkům, kteří novou prodejnu ve Wurmově ulici v budoucnu navštíví a společně s pracovníky a klienty tak vytvoří její příběh...

Akci odstartovalo v úterý 19. června slavnostní přestřižení pásky, arcibiskupské požehnání a módní přehlídka vytríbených oděvů z druhé ruky. Během dvou hodin po otevření se prodalo 52 kusů vybraného oblečení. „Jsme potěšeni, kolika kouskům jsme dali novou šanci. Kromě oděvů byly zcela vyprodány výrobky z chráněné dílny Rolnička a také ostatního zboží, jako je bižuterie nebo výrobky z recyklovaného materiálu pro každodenní běžné užívání, se nám zásoby viditelně zmenšily,“ sdělila Barbora Cigánková, koordinátorka Centra materiální pomoci. Vyprodané zboží bylo v prodejně obratem doplněno novým sortimentem.

Název obchůdku Dobrodruhá se stal inspirací pro malou fashion show v provedení studentek Univerzity Palackého pod vedením Barbory Zuberové z Green Dressmakers. „Pojďte se spolu s námi stát dobrodruhy ve světě módních trendů, a to v outfitech poskládaných z modelů z druhé ruky. Věřím, že výtěžek z prodeje těchto modelů i dalších výrobků z obchůdku Dobrodruhá osvěží vyprahlá srdce toužící po obyčejné lidské solidaritě,“ uvedla módní přehlídku dobrovolnice Charity Olomouc Barbora Zuberová. Dát lidem i věcem novou šanci a zároveň šetřit životní prostředí je mottem nového projektu obchodu.

Prodejna poskytuje klientům služeb Charity Olomouc možnost podílet se na nácvičku profesních dovedností souvisejících s obchodní činností za účelem obnovení pracovních návyků. V pracovních terapeutické dílně střediska psychosociální pomoci si klienti nacvičují činnosti spojené s provozem obchodu, jako je vyskladnění zboží, prodej, inventura, propagace, úklid, nácvičku výroby zboží do obchodu způsobem renovace a recyklace, ná-

cvik výroby cenovek, nácvičku přípravy zboží do obchodu – třídění, evidenci, oceňování, praní, šití, žehlení a další. „Dříve jsem pracoval v továrně, pak jsem vypomáhal v tréninkové kavárně, teď se zapojuji do nácvičku v prodejně. Přináší mi to pozitivum, nové uplatnění a možnost naučit se činnosti, které souvisí s obchodem,“ vysvětluje pan Dalibor.



„Rádi děláme dobré věci, které jsou kvalitní a lidem poskytují novou šanci. Zároveň bychom byli rádi, kdyby nám otevření charitní prodejny přinášelo do budoucna i finanční zdroje pro chod obchodu či pro další projekty, na které nezbývají finanční prostředky,“ uzavřel vedoucí střediska Samaritán Petr Prinz. Prodejna Dobrodruhá zve všechny, kteří se chtějí prostřednictvím nákupu zapojit a spolupodílet se tak na pomoci druhým.

*Eva Štefková, Charita Olomouc
Foto: Jiří Kopáč*

Dobrodruhá zaostřila na nejchudší zemi západní polokoule – Haiti



Olomouc – Co může mít společného nově otevřený obchod Dobrodruhá s těžce zkoušenou zemí, která se nachází až v samotném srdci Karibiku? V prodejně Dobrodruhá odstartovala ve středu 1. srpna v rámci již každoroční prázdninové akce Na zdraví Haiti Arcidiecézní charita Olomouc (ACHO) prodejní kampaň jedinečného sortimentu výrobků ruční lidové tvorby haitských řemeslníků a umělců. Návštěvníci ochutnali pravou haitskou kávu a koupí originálních výrobků přispěli na podporu projektů ACHO na Haiti.

Arcidiecézní charita Olomouc se na Haiti zaměřuje na pomoc nejchudším a nejzranitelnějším skupinám obyvatel. Realizuje projekty za účelem zvýšení vzdělanosti a zkvalitnění péče o zdraví obyvatel v těžce dostupných oblastech. Díky projektu Adopce na dálku umožňuje pravidelnou školní docházku více jak 1 200 dětem ročně. „Protože sama mám s projektem adopce výbornou



několikaletou osobní zkušenost, začali jsme v rámci našeho občudku hledat možné formy spolupráce a propojení v souladu se zaměřením naší prodejny dávat lidem a věcem druhou šanci,“ přiblížila Barbora Cigánková, koordinátorka Centra materiální pomoci a obchodu Dobrodruhá.

Palmy, moře, rybáři v bárkách, ženy s košíky naplněnými ovocem, proti tomu dřevěné chýše prozrazující chudobu a těžký život tamních obyvatel, žijících se především rybolovem a pěstováním plodin. To vše odkrývají pozornému oku překrásné exotické scenerie haitských malířů, jejichž plátna byly během srpna v Dobrodruhé k zakoupení. Ženy potěšila mimořádná nabídka ručně vyráběných haitských šperků – náramky, náhrdelníky a náušnice z ryze přírodních materiálů, jako je rohovina, mušle, dřevo, kokosový ořech. Sortiment doplnily předměty užitého umění, kovové dekorace na stěnu, osobitá práníčka, dřevěné krabičky na šperky a mnohé další.

Účastníci jedinečné prodejní kampaně měli možnost v prostorách Bistré krávy a prodejny Dobrodruhá zhlédnout doprovodnou výstavu fotografií Jiřího Pasze z Haiti a pochutnat si na výtečné haitské kávě v originálních retro šálcích z prodejny u Samaritána.

*Eva Štefková,
Charita Olomouc*

Od povodní na Slovensku k první Romské pouti s Květou Princovou



Charismatická vizionářka a odvážná průkopnice v oblasti humanitární práce Květa Princová učí externě na Cyrilometodějské teologické fakultě a CARITAS-VOŠ sociální v Olomouci, kde v průběhu let působila jako vedoucí oddělení humanitárních studií. Sedm let pracovala jako humanitární pracovník v manažerské roli i v terénu, zejména na Balkáně a v postsovětských republikách. V roce 1998 se jako koordinátorka popovodňové pomoci vypravila s kolegy na Slovensko do obce, kterou smrtící živel poznamenal nejtragičtěji...

Kdy jste se začala věnovat Romům?

V roce 1997 jsem nastoupila na místo koordinátora popovodňové pomoci do Arcidiecézní charity Olomouc. Rok nato zasáhla povodeň Slovensko, což znamenalo hlavně romské vesnice. Dopady byly tragické. Rakouská Charita nás tehdy požádala, abychom se pro dobré zkušenosti z povodní v Česku stali prostředníkem pro Slovensko a Ukrajinu.

Proč povodně na Slovensku postihly nejvíc právě romské osady?

Na Slovensku žijí Romové na půdě, která je méně hodnotná, často leží v korytech řek, a paměť místních funguje v tom, že si právě na těchto místech dům nepostaví. Zápavy tehdy nejvíce zasáhly romskou osadu u obce Jarovnice. Příval dešťové vody strhl chatrče, které si Romové postavili v údolí na břehu říčky Malá Svinka. Desítky Romů tam tehdy zemřely, nejhorší bylo, že matku s třemi dětmi už vůbec nenašli a nemohli ji ani pohřbít...

Jaká tam tehdy po těch červencových povodních byla situace?

Pamatuji, jak jsme na Slovensku chodili po těch postižených vesnicích, viděli jsme, jak jsou Romové zničení, jak oplakávají své blízké. Nevím, jak je to v Jarovnici dnes, ale tehdy v roce 1998 snad tři čtvrtě obyvatel vesnice byli Romové. Ta povodeň zasáhla hlavně je, měli problémy, aby vůbec mohli konat bohoslužby

a pohřby v kostele, takže si po povodních sami postavili v romské osadě svůj kostel.

A tam tehdy vznikla myšlenka udělat něco pro Romy u nás? Uspořádat Romskou pout'?

Ne tak přímo, ale pamatuji takový zvláštní okamžik, bylo to u Prešova v obci Uzovské Peklňany na nějakém kopci, kde pater Pavel Procházka sloužil mši pod širým nebem. Přisluhovali mu Romové, měli tam romskou kapelu, celá mše byla jako mystické zjevení. Uvědomila jsem si, jak jsou Romové přirozeně religiózní a že církve a Charita by pro ně mohly něco udělat. Mě ta romská problematika vždycky zajímala, protože i v Česku povodeň postihla romské rodiny a my jsme už před povodní pracovali na projektech romských školiček.

Šlo o novou myšlenku, nebo jste se někde inspirovali?

V té době už existovala školička Khamoro v Olomouci i ve Šternberku. Byl to takový krásný příklad toho, jak to funguje, když je tam k tomu ještě ta láska. Postupně jsme v dalších letech po arcidiecézi založili nejméně pět školiček. A já jsem v tu dobu potkala na dvoře biskupa Josefa Hrdličku, s kterým jsem se už dříve o romské otázce bavila, a on mi řekl: „Měli bychom udělat Romskou pout'!“

Takže to byl ten okamžik zrodu prvního ročníku... Jaké byly začátky?

Romskou pout' jsme začali připravovat společně s povodňovými asistenty. Už první ročník jsme koncipovali tak, že v bazilice bude sloužena mše a odpoledne v ambitech pak Romové ukáží, co se v těch školičkách naučili. Samozřejmě jsme měli pozvané romské hudební a taneční kapely, ale hlavně jsme se zaměřovali na výstupy ze školiček, aby se děti po celý rok snažily, aby to bylo takové jejich a řekly si: „Tak, a teď jim to tam na ten Kopeček půjdeme ukázat!“

Vraceli jste se v těch dalších letech ještě za Romy na Slovensko?

Ano, každý rok jsme navštěvovali vesnice na Slovensku, většinou při cestě na Ukrajinu. Slovenské Romy jsme zapojili i do naší Romské pouti, sehnali jsme peníze na autobusy, aby k nám mohli přijet s hudebním a tanečním programem. A pak, protože jsme byli tak aktivní, jsme se mohli spolu s Romy z Olomouce připojit ke kněžím - Pavlu Procházkovi, Františku Líznovi a Jiřímu Rousovi, při jejich cestě s autobusem zbožných Romů z České republiky, na Pout' migrantů a Romů do Říma. A tam jsme se setkali i s našimi Romy ze Slovenska. Ve Vatikánu na Svatopetrském náměstí před bazilikou se konala obrovská mše, kterou sloužil Jan Pavel II.

Změnila se u nás po revoluci situace Romů?

U Romů je problém, že někteří pořád vzpomínají na dobu komunismu. Je to trochu oprávněné, i když vzhledem k jejich situaci dosti paradoxní. Po revoluci dostali všichni šanci, ale ne každý na to byl připravený. Dobře na tom byli třeba komunisté, kteří měli kontakty na západ, uměli se pohybovat i v ekonomickém světě, viz například současný český premiér. I běžný člověk, tzn. každý, kdo mohl, tak svými silami něco udělal a pohnul se z místa, ale Romové ne, byli na tom hrozně špatně. Zůstali pozadu, protože měli mizerné vzdělání, neuměli jazyky, neuměli se pohybovat v ekonomickém světě, vůbec způsob našeho hospodaření, jako je šetření, to jim nic neříkalo. Většina Romů, nemluví samo-

zřejmě o všech, se dostala do těžké situace a ty nůžky mezi nimi a většinovou společností se obrovsky rozevřely.

Dá se tedy říct, že revoluce Romům – paradoxně – uškodila?

Ano, protože přece jen, jak byl ten policejní stát, který měl nad vším kontrolu, tak oni byli nuceni se držet nějaké lajny. Rom buď pracoval, nebo byl ve vězení, nebo měl invalidní důchod, vždy tu byl nějaký status, ale současná společnost si myslí, že vše vyřeší penězi a to je obrovský omyl. Chyba, která podle mě už nejde napravit.

A co církev a Romové?

Církev měla po revoluci spoustu práce s obnovou normálního fungování a je škoda, že poptávky ze strany Romů téměř nevyužila. Podle toho, co jsem viděla, Romové mají přirozenou tendenci věřit v Boha. Na Slovensku jsem byla svědkem toho, co dokáže evangelizace s minimální podporou, jak dokáže měnit životy.

Myslíte tedy, že je zde stále prostor, že je třeba se Romům věnovat právě v oblasti evangelizace?

Určitě a samozřejmě, že to musí být podporované sociální prací. Ale je těžké sehnat lidi, kteří dokáží s Romy pracovat, kteří s nimi dokáží jít, ne je vést, ale jít s nimi. Je to běh na dlouhou trať a obávám se, že na to není dost sil. Mrzí mě to, mám mezi Romy spoustu přátel, krásných lidí, které jsem za tu dobu potkala.

Za rozhovor poděkovala Eva Štefková

Oblastní charita Uherské Hradiště

Přednáška odhalila, jak se uzdravit. Vyvážit duši, ducha a tělo



Uherské Hradiště - V pátek 22. června odpoledne přivítala v Uherském Hradišti pastorační asistentka Oblastní charity Uherské Hradiště Hana Brigita Reichsfeld laického misionáře a teologa Václava Čápa, který přijel přednášet na téma „Vzájemný vliv vnitřního uzdravení a duchovního života“.

V sále Orlovny se sešlo asi 30 posluchačů včetně uherskohradištského děkana P. Josefa Říhy a ředitele uherskohradištské Charity Jiřího Jakeše. Ve dvou částech přednášející zavedl posluchače nejenom do oblasti psychologie člověka. Mluvil o zraněních duše, ducha i těla, která s sebou život přináší, často nezávisle na naší vůli. Když se v životě podaří vyvážit tři složky naší osobnosti: duše-duch-tělo, dochází k uzdravení. Rozumět a poznat sám sebe znamená také poznat Boha a jeho působení v nás. Je to dlouhá a někdy velmi trnitá cesta, která však přináší vnitřní pokoj a radost.

Misionář Václav Čáp zavítá do Uherského Hradiště ještě na podzim s navazujícím cyklem přednášek na téma: „Nebezpečí new age a okultismu v životě dnešních lidí - jak ho rozpoznat a jak mu čelit“.

*Jitka Ráclavská,
Oblastní charita Uherské Hradiště*

DNY PRO DUŠEVNÍ ZDRAVÍ

8. - 12. 10. 2018

UHERSKÉ HRADIŠTĚ

8.10.

KINO HVĚZDA

17:00 Slavnostní zahájení Dnů pro duševní zdraví v Uherském Hradišti a vernisáž putovní výstavy Příběhy bláznovství - o psychiatrických diagnózách a fotografické výstavy Cirkusu paciento.

17:30 - 20:00 KONCERT MARTINA KYŠPERSKÉHO

20:00 Projekce filmu - „Naprostí cizinci“

9.10.

AKROPOLIS - BÍLÁ SNOEZELEN

16:00 - 18:00 „Workshop“

Muzikoterapeutický Workshop, Mgr. Zdeněk Vilímek

KINO HVĚZDA

20:00 Projekce filmu - „O těle a duši“

10.10.

LABYRINT

9:00 - 14:00 „Den otevřených dveří“

Den otevřených dveří v sociálních službách pro osoby s duševním onemocněním - sociální rehabilitace Labyrint a sociálně terapeutická dílna Cesta

CAFE 21

16:00 „O životě s psychózou“

Životní příběh člověka, který prošel osobní zkušeností s psychickou nemocí.

17:00 „Očekávání a přínosy psychiatrické reformy v ČR“

Gestorka psychiatrické reformy MUDr. Simona Papežová.

KINO HVĚZDA

18:30 „Josef Formánek“

Komponovaný program - Prales, Siberut, Šamani, rituály, poznání a autorské čtení z nové knihy, četba z posledních knih, diapositivy a film z pralesa.

VSTUPNÉ: 180,- Kč



Podrobnosti a další aktivity najdete na FB:
Labyrint Sociální Rehabilitace



PROGRAM

11.10.

LABYRINT

16:00 „hlasový Workshop“

Cesta hlasu II, Mgr. Olga Strašáková

KINO HVĚZDA

20:00 Projekce filmu - „Úsměvy smutných mužů“

Hosté: spisovatel Josef Formánek, režisér Dan Svátek, dramaturg Jan Gogola vystoupí po projekci filmu.

12.10.

AKROPOLIS

8:00 - 16:00 „SNOEZELEN“

Zdarma vstup do multisenzorických místností Snoezelen s průvodcem, zaměřeno na relaxaci a redukci stresu - bílá, interaktivní měkká a tmavá místnost.

ČAJOVNA POD KAŠTANY

17:00 - 18:00 „Dramaterapeutické divadlo“

Neformální zakončení

Akce jsou zdarma, pokud není uvedeno jinak.
Vstupné na filmy: 60,- Kč



Podatel:



Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Partneři:



Zlínský kraj

na rovinu



ČAJOVNA



AKRO FOLK



Charita Valašské Meziříčí

Přenocování v ZASTÁVCE? Proč ne!



Valašské Meziříčí - Prázdniny, nejoblíbenější část roku snad všech dětí na světě. Ani děti a mládež, které náš Nízkoprah navštěvují, nejsou žádnou výjimkou. Abychom jim tento čas příjemně zpestřili, rozhodli jsme se uspořádat akci, na kterou klienti jen tak nezapomenou. Nemáme na mysli nic jiného, než přenocování – tentokrát přímo v prostorách našeho volnočasového klubu. Klienti byli nadšeni, když se o našem nápadu do- slechli. Nechyběla společná konzultace této akce, každý dostal prostor říct svůj vlastní námět.

Akce proběhla za krásného počasí. Klienti měli nejprve program plný zábavy a různých her ve venkovních prostorách klubu (na zahradě). Následovalo opékání špekáčků ve velmi přátelské ná- ladě. Poté, co se všichni nasýtli, jsme se vydali na cestu za pokladem. Vzhledem k tomu, že už byla skoro tma, se dá nazvat také jako stezka odvahy. Tu klienti museli překonat, aby se do-

stali až k samotnému pokladu. Byli velmi stateční, splnili zadané úkoly a zachovali v obtížných chvílích chladnou hlavu. Za to si poklad právem zasloužili. Touto formou jim za jejich odhod- lání a odvahu děkuji, protože jinak by se akce nedala uskutečnit. Po návratu ze stezky měli účastníci „nocovky“ filmovou noc. Během ní se promítaly filmy na přání. V této části se většina zúčastněných již odebrala do říše snů, kde jejich dobrodružství jistě pokračovala.

Ranní „budíček“ byl pro většinu zúčastněných hororem. Předali jsme si ale zážitky z minulého dne a všichni se s úsměvem na rtech rozešli do svých domovů.

*Daniela Tomečková,
sociální pracovnice*

Charita Vsetín

V Zrnku se učili říct „ne“

Vsetín - Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Zrnko ve Vsetíně připravilo pro mladé další bohatý program. Červen se nesl v duchu tématu „Máš právo říct Ne!“, následoval Dětský den.

O tom, že je důležité umět říct „ne“, se dozvěděli děti a mladí, kteří docházejí do vsetínského Zrnka. Při besedě se učili, jak být asertivní a jak říct slušně, co nechťejí a co se jim nelíbí. Dále si v Zrnku užili Dětský den. Sociální pracovníci se svými klienty oslavili tento svátek sladkou italskou zmrzlinou, děti byly nadšené a na zmrzlině si pochutnaly. Pustily se také do barevného tvoření, kdy kouzly s barvičkami na sklo.

Na konci školního roku zavoněla v Zrnku pizza. Uživatelé ji dostali za úspěšné dokončení ročníku.

Také o letních prázdninách však nebyla o zábavu nouze. Děti dováděly v aquaparku ve Frenštátě pod Radhoštěm, hledaly poklad, pustily se do kreativní malby na zeď nebo si hrály na záchranáře.

Za tým Nízkoprahového zařízení Zrnko

*Tereza Podešvová,
sociální pracovnice*



I ve sto letech oplývá vitalitou a nezaměnitelným humorem

Paní Miroslava Mynaříková oslavila 31. května neuvěřitelných 100 let. K dlouhé řadě gratulantů se připojily i pracovnice osobní asistence Charity Vsetín, jejichž služeb paní Mynaříková již několik let využívá. Jak sama říká, její život byl tak naplněný, že by v něm stěží našla volnou chvíli. Aktivita a radost z ní doslova vyzařuje i v tomto úctyhodném věku. O tom, co v životě prožila, se s námi podělila v rozhovoru...

Paní Mynaříková, Vy jste se narodila v Ostravě v roce 1918, tedy v době vzniku Československa. Jaké bylo Vaše dětství?

Do Ostravy se rodiče dostali díky tomu, že tam tatínek jako válečný veterán získal do správy trafikku a papírnictví, s jejichž provozem jsme pak všichni pomáhali. A s mým narozením to bylo tak: tatínek přišel tenkrát z fronty (bojoval v 1. světové válce), potěšil maminku a byla z toho Mirka (*pousměje se*). Mám na dětství moc pěkné vzpomínky – byla jsem nejmladší a tak jsem byla tak trochu jako jedináček. Měla jsem ještě tři starší sestry, které moc rády zpívaly, zvláště zamilované písničky, které jsem se naučila a dodnes si je tady s paní Svobodovou rády zanojujeme. Taky mě maminka naučila šít, i sestry uměly, chodily jsme jako ze žurnálu a přitom ty šaty byly často ušity jen ze zbytků, které jsme nakoupily ve výprodeji. To se mi pak hodilo i u vlastních dětí, kdy jsem pro ně dokázala ušít modely podle

nejnovějších stříhů z časopisu Burda a vytvořit ze zbytků takové kombinace, že nikdo nevěřil, že nejsem profesionální švadlena.

Máte nějaký zážitek z dětství, který Vám obzvlášť utkvěl v paměti?

Když jsem byla malá, tak Ostravu navštívil první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk, byli jsme ho spolu s ostatními lidmi vítat. Jel přes Hulváky na koni a já si pamatuji, že jsem měla růžové šatičky a velkou kytici, nějaký důstojník mě vyzvedl k němu nahoru a já jsem mu ji předala. To byl můj celoživotní zážitek vidět ho takto zblízka. Byl to velice dobrý, lidmi milovaný prezident. Dodneška mu společně s paní asistentkou k jeho výročí kupujeme kytičku, pokládáme ji u jeho památníku a vzpomínáme na něj.

Vy jste pak ještě před II. světovou válkou odešla do Brna?

Ano, v Brně jsem však byla jenom krátce, ale poznala jsem tam svého manžela, se kterým jsme se pak přestěhovali do Vsetína, kde se zakládala Zbrojovka a kde žiji dodnes. A také se nám tady narodily tři děti, které jsme společně vychovali. Všichni vystudovali – syn Petr je lékař, Martin je inženýr a dcera Pavla je doktorka pedagogiky. Dnes už mám také devět vnoučat a dvanact pravnoučat. Mám z nich velkou radost.

V roce 1956 byl v Pržně zřízen z bývalé katolické školy domov důchodců. V té době jste pracovala na sociálním odboru MNV

ve Vsetíně a v roce 1962 jste převzala vedení tohoto domova. Jak na tu práci v sociální oblasti za bývalého režimu vzpomínáte?

Když jsem přišla do Domova v Pržně, pracovalo tam tehdy ještě několik řádových sester, které byly velmi obětavé a spolehlivé, práci braly jako své poslání. Za minulého režimu byly perzekuovány a tak se obávaly, koho tam dostanou, jestli to nebude nějaká zarytá komunistka. Vrchní sestra je ale uklidňovala, že nemusí mít strach, že naši rodinu zná a že jsem dobrá. Opravdu jsem jim nikdy v ničem nebránila, naopak, pořádali jsme zájezdy na známá poutní místa – Velehrad a Svatý Kopeček a navenek jsme to prezentovali jako návštěvu spřátelených domovů. Bylo tam více než 60 lidí, ale vytvořilo se tam takové vzácné rodinné prostředí, slavili jsme společně narozeniny a svátky, opravdu na to období moc ráda vzpomínám.

S malou nadsázkou se dá říci, že už jste téměř polovinu svého života v důchodě. Jaké jsou Vaše zájmy, co Vás baví a čemu jste se věnovala dříve?

Mám spoustu květin, takže je musím zalévat a vyměňovat vodu, to dělám ráda. Dříve jsem se hodně věnovala sportu, cvičila jsem v Sokole a také jsem závodně hrála tenis. Teď už sportovat nemůžu, ale na procházku s asistentkou se ještě ráda vypravím. Milovala jsem Petra Bezruč, jeho básně, které jsou těžké a smutné, mám je všechny schované a mnohé ještě dodnes umím recitovat z paměti.

Zmínila jste službu osobní asistence Charity Vsetín, kterou jste začala využívat před více než pěti lety. Co pro Vás tato služba znamená, v čem vidíte její přínos?

Charita? To je skutečně zlaté srdce i velké poslání těch děvčat. Velice si považují, že mohu kdykoliv zavolat a domluvit se s paní vedoucí na tom, co potřebuji. Chci se třeba podívat na hřbitov, zajet si někam na výlet a asistentky mi vždycky vyjdou vstříc a udělají mi doprovod. Třeba přijedou i s gramofonem a pak sedíme a posloucháme mé milované Straussy a jejich valčíky, které všechny znám. Zazpívám si zároveň s nimi a hned se cítím být mladší, a to ne o rok, ale třeba o padesát let!

Co Vám pomáhá udržovat životní vitalitu a spokojenost?

Snažím se mít radost z maličkostí, které přináší každý den.

Máte pro nás nějakou radu do života?

Nedělejte si těžkou hlavu z malicherností a hloupostí, důležité jsou vztahy, ty je potřeba pěstovat.

Za sdílení životního příběhu paní Mynaříkové moc děkujeme a přejeme ze srdce do dalších let hodně zdraví, spoustu životního elánu a Boží požehnání.

*Marta Koňářiková,
pastorační asistentka*



Charita Vsetín to rozjíždí s novým sociálním automobilem



Předání klíčů od sociálního automobilu ředitelce Charity Vsetín Věře Dulavové.



Slavnostní přípitek – zleva – farář Bronislav Czudek, hejtmán Zlínského kraje Jiří Čunek, zástupce společnosti KOMPAKT pan Káninský, manželé Tyroltovi (projektoví manažeři společnosti KOMPAKT), děkan František Král, farář Pavel Freitinger

Charita Zlín

Každý den naší dovolené měl 1440 minut. Kolik jsme jich využili pro naše blízké?

Naše děti byly ještě malé, když jsme se za prázdninovým dobrodružstvím vydali do blízké horské oblasti (koneckonců místo nehraje v tomto případě zas až tak důležitou roli). Po příjezdu do cíle jsme byli mile překvapeni, že našimi spolubydlicími je asi deset mladých rodin s dětmi. Děti se velmi rychle seznámily a veškerý čas trávily společně venku. Chatu využívaly jen na oběd a k přespaní. A tak není divu, že až teprve třetí den jsme zjistili, že v suterénu je i malá místnost s televizí. Byla tmavá, chladná a neútulná, proto ji snad ani nikdo nevyužíval. Tedy až na jednu malou holčičku...

Asi osmiletá dívka se na televizi dívala každý den, a protože jsem ji jindy a jinde neviděla, zeptala jsem se jí, zda si nepůjde raději hrát s ostatními dětmi. Odpověděla mi velmi stručně: „Ne, nepůjdu.“ O další hovor se mnou evidentně nejevila zájem. Bylo mi záhadou, ke komu patří, proč je sama. Nedalo mi to a hned na druhý den jsem ji znovu oslovila a snažila se ji přimět k hovorům. Svěřila se mi, že její rodiče jsou majitelé chaty. Nemají na ni čas, což bylo viditelné. A ona nemá už snahu hledat si kamarády. „Je to moc těžké,“ řekla mi ta malá slečna a tiše pokračovala: „Já jsem si dřív vždy tady našla kamarády, ale bylo

mi smutno, když mi každý týden zase odjížděli. Tak už se ani nesnažím povídat a hrát si s nimi. Já nechci zase plakat. Tak už raději ty prázdniny přežiju sama, tady u televize, pak už budu dojíždět aspoň do školy.“ Na poslední dva dny našeho pobytu si přece jenom šla za námi hrát, ale rozloučit se už nepřišla. Tak jsem za ní zašla. Seděla schoulená v křesílku před zapnutou televizí a plakala. A já nevěděla, co jí říct.

„Nemají na mě čas,“ slyšíme často i při návštěvách seniorů ať už doma, či v domovech. A mně někdy připadá, že se snad v rodině ani spolu nenaučili žít. Nejprve nemají čas rodiče na své děti, později problém pocítí sami, když nemají čas děti na ně, na své rodiče.

A když dítě řeší ještě neustálé změny lidí ve svém okolí, je to také obtížné. Jak říkala jedna holčička ve třetí třídě: „Tatínka mám asi hodného, ale už je třetí. Snažím se si na něho moc nezvyknout, kdyby taky odešel, jak ti před ním.“

Každý den naší dovolené měl 1440 minut. Kolik jsme jich využili pro naše blízké?

*Noela Frolková,
pastorační asistentka Charity Zlín*

I zlíňští dárci přispěli do Kontejneru pro Zambii, děkujeme



Můj (ne)obyčejný den v odborném sociálním poradenství

Začíná nový pracovní den. Těším se na nové uživatele a cestou přemýšlím, jak se asi daří těm, kterým jsem v minulosti poradil, podpořil je. Přemítám, zda se paní Janě podařilo nalézt vhodné bydlení, po tom, co měla být vystěhována z nájemního bytu, či jestli získala paní Petra s rodinou kýžené sociální dávky a manžel zaměstnání, napadá mne, jestli dodavatel energií přijal Zdeňkovu výpověď smlouvy.

Situaci klientů se snažím vnímat empaticky a do určité míry prožívat starosti s nimi, v rozumné míře. Dokážu relaxovat, ale motor dobrého pocitu ze snahy pomoci, který mne žene pracovním dnem, mi pomáhá.

Dopoledne poradnu navštívily postupně dvě dámy. Po jejich odchodu jsem přesvědčen, že jsem jednání vedl dobře. Těší mne, že obě odešly s radostí. Všeobecně mne naplňuje změna, která je u klientů patrná, totiž to, že dokáží postupně samostatněji čelit životním výzvám a strastem, boji v nepříznivé situaci.

Musím ale přiznat, že má práce je i méně veselá. To pokud není východisko z vleklé krize klientů (hlavně těch zadlužených). Těchto případů je však naštěstí jen málo. I přesto si ale říkám, že u každého člověka může nastat obrat kdykoliv v jeho životní

dráze. Také věřím, že i další lidé, se kterými se setkávám, byť v momentálně bezvýchodné situaci, naleznou lepší řešení a svoji situaci zvládnou. Ta snaha jim pomoci k dobrému cíli, mě tedy vždy povzbuzuje.

K mé práci neodmyslitelně patří administrativa. I když není tak záživná, jako setkávání s klienty, dělám ji pečlivě. Dbám, aby každá věta, kterou o klientech píši, byla objektivní, s citlivým přístupem k člověku. Vždyť za každým jedincem se skrývá výjimečná osobnost s výjimečnými osudy, s jedinečnou životní cestou, což i mne lidsky posouvá. Co je v životě víc, než se učit ze zkušeností starších, ze zkušeností rozličných osudů a povah. A i díky tomu mne každý den naplňuje.

**Pavel Hanke,
Charita Zlín**

Dotace na provoz Občanské poradny Charity Zlín poskytují Zlínský kraj z programu Zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje a programu Priority Zlínského kraje, statutární město Zlín a dárci.



Můj (ne)obyčejný den v centru denních služeb

Vstávání je radostné, i když je pátá ranní. Těším na uživatele i spolupracovníky. Zažívám s nimi štěstí. Mám je neskonale ráda. Je to tak silné, že jim to musím někdy říct. Sice ne moc často, ale vždyť oni to stejně vědí. Práce mne zkrátka naplňuje.

Ještě ani nestihnu dovařit čaj a vítám kolegyně. Společně připravujeme denní místnost, pak si předáme informace k aktuálnímu dni. Přichází první uživatelka. A hned s úsměvem sděluje, že i dnes si jde dopsat ještě jeden verš do relaxační místnosti. Když jsou křesílka v centru zaplněna, začínáme s aktivitami.

Hned zrána se věnujeme přehledu zpráviček z domova i ze světa, čteme tisk, povídáme si co je nového. K pravidelné zábavě patří tipování, kolik lidí slaví v daný den jmeniny. A je tu čas na tělesné protažení, jak jinak, než v sedu. To jsme se protáhli, okysličili. A když zacvičilo tělo, nenecháme lenořit ani hlavu. Napíšu na tabuli několik přesmyček. Dávám jednu indicii, co by to mohlo být. Jsou dobří. Často rébus rozluští dříve, než jej dopíšu.

A protože advent vrcholí a Vánoce jsou za dveřmi, po krátkém odpočinku zdobíme stromček. Uživatelé se už těší. Nejen proto, že některé ozdoby sami vyráběli. Při zdobení s radostí vzpo-

mínají, jak že to bylo dřív, dojde i na zpívání koled. Je to takové očekávání svátečního období, příchodu Ježíše Krista. Stromček se opravdu vyvedl. Před podáním oběda zapalujeme svíce Betlémským světlem, které, stejně, jako roky předešlé, přinesl jeden z odrostlejších kolegů skautů.

V poledne uživatelé usedají společně ke stolu. Díky kolegyním mám možnost se tak zvaně zastavit. Včera večer jsem přijala zprávu, že má kamarádka vážně onemocněla. Vzalo mě to nemálo. Jsem vděčná, že mohu požádat pastorační asistentku o společnou modlitbu. Je vždy ochotná nás podpořit. I tentokrát jsem se zklidnila, je mi lépe. Je to opravdu velká pomoc.

**Marcela Václavíková,
Charita Zlín**

Dotace na provoz Domovinky – centra denních služeb pro seniory Charity Zlín poskytuje Zlínský kraj z programu Zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje a programu Priority Zlínského kraje, obě pro rok 2018, statutární město Zlín a dárci.



Můj (ne)obyčejný den v azylovém domě

Po ranní poradě jsme si s kolegyní zakously něco málo k snídani a při tom nakously program letošní Zahradní slavnosti. Věřím, že se bude dětem zamlouvat. Mně se líbí zařazení bodypaintingu. Kochám se představou, jak večer přijdu domů vymalovaná a šokuju rodinu.

Je čas projít domeček. Zaklepu na všechny dveře bytů. Za jednou z klientek přichází terénní pracovnice. Proběhne společné jednání, sladíme si vzájemně individuální plán. Volá maminka s dítětem, zda máme volná lůžka. Vysvětlím jí situaci a vyzvu k podání žádosti o ubytování. Hurá, jdu na oběd.

Postupně do domečku přicházejí ze školy děti. Skláním se nad rozmalovaným plakátem a slibuju přihlížejícím, že za pomoc dostanou něco na zub. Netuší, že to budou roztomilé zubní kartáčky, které jsme obdrželi od dárců. Po chvíli je mi jasné, že s úklidem budu mít větší práci, než kdybych barvila sama. No ale zase je to zajímavější o dětské nápady. Zasychající výtvarné dílko překračuje klient, kterému jsem slíbila, že se mrkneme na nabídku bytů.

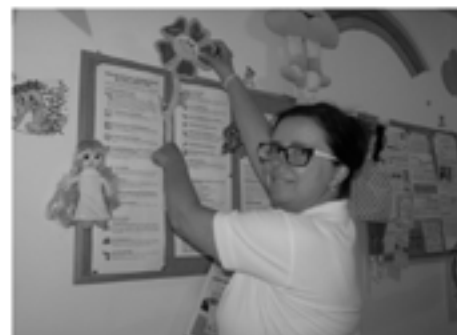
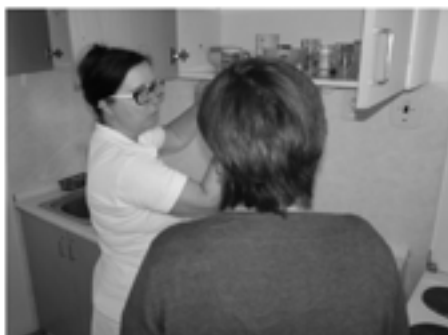
Vtom přichází paní, s níž jsem hovořila dopoledne. Společně hledáme oblasti potřebné podpory. Je jich hodně. Nefunkční rodina, přítel ji vyhodil z bytu a pije, rodiče nemá. Mezitím, co paní pláče, se její holčička nudí. Dávám jí omalovánky a pastelky. Ve chvíli, kdy je matčina trpělivost u konce, už máme

naštěstí hotovo a mladá žena odchází uklidněná. Do toho řeším s klienty praní zabarveného prádla, domácí úkol do angličtiny i připálené palačinky. V posledním případě radím vyhodit a namazat chleba tím, co je v lednici.

Volá mi syn, že se doma v obýváku vykadil kocour Fanouš, protože ho tam na celý den zavřel, tak prý co má dělat. Uděluju mu celkem zbytečné rady týkající se použití čistících prostředků a desinfekce, nakonec si s tím ovšem musí poradit sám. Doporučuju mu, aby to bylo do návratu tatínka z práce. To jsou ale prkotiny. Vzpomínám na den, kdy jsem tu byla na denní směně a našeho nejmladšího syna zapoměla paní na hlídání vyzvednout ze školky a já tento karambol musela s ředitelkou nějak vyřešit na dálku. Stmívá se a těším se domů. Co jsem nestihla dnes, dokončím zítra na noční směně.

**Veronika Klokočková,
Charita Zlín**

Dotace na provoz Charitního domova pro matky s dětmi v tísni Zlín poskytuje Zlínský kraj z programu Zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje, statutární město Zlín a dárci.



Můj (ne)obyčejný den v terénní pečovatelské službě

Od té doby, co jsem se vrátila po mateřské dovolené, jsou pracovní rána podobná. Odvézt mladší děti do školky a školy, což se občas zdá jako nadlidský úkol, pak směr základna. Těším se na kolegyně. Některé z těch, co mne před čtrnácti lety zaškolovaly, jsou mými partačkami dodnes.

Převzmu si informace, připravím si vše potřebné a mohu vyjet do domácností těch, kteří naši podporu potřebují. Nejdříve mne čeká pomoc s pravidelnou hygienou. U prvních dvou uživatelů musím vše zvládnout přímo na lůžku, jde o ležící seniory. Je to náročnější, než u těch mobilních, ale to mi nevadí.

Pak připravím a podám snídani. Krátce před polednem jedu zajistit úklid k pětadesátileté paní, která péči o sebe zvládá stále sama. Už když otevírám dveře, zdá se mi, že něco není v pořádku. Paní leží na zemi s podivně zapletenýma nohama do domácích schůdků. Ona se večer, před mojí návštěvou, rozhodla zalévat kytky na skříní a ony schůdky se pod ní, k její velké smůle, zavřely. K tomu ještě na sebe vylila celý obsah konvičky. Musela jsem zavolat na pomoc kolegyni, sama bych paní nevy-

prostila. I když jsme neshledaly zranění, sanitka ji do nemocnice přece jen odvezla.

Přes poledne spěchám k uživatelům podat jídlo na lůžku, či podepřít je při přesunu ke stolu. Odpoledne doprovodím dva uživatele při vyřizování osobních záležitostí. Při tom si poslechnu, čím byli a jak se mají dnes. Je moc zajímavé nahlížet do jejich životů.

Myslím, že většina těch, kteří se ocitli v těžké životní situaci, se na nás obrací s vědomím, že pečovatelky, které k nim mnohdy i několikrát denně docházejí, se snaží dopřát jim tu nejlepší péči, jaká je vůbec v domácím prostředí možná. Proto mám tuto práci ráda. Ať už se vracím v zimě zmrzlá, v létě unavená z horka, nebo třeba mokrá od deště, jsem spokojená, že jsem byla co platná.

**Barbora Bridová Jančíková,
Charita Zlín**



Můj (ne)obyčejný den v domácí zdravotnické a hospicové péči

Vždy, když otevřu dveře naší služby, poznám, zda mne některá z kolegyně předstihla. Nepsaným pravidlem je, že první přichodí uvaří kávu. Musím přiznat, že ta dnešní mi přijde vhod. S úderem sedmé vyrazím do terénu. Čeká mne deset zastávek u našich pacientů.

Na první z nich provedu převaz a vyjždím na okraj menší obce, kde srnky dávají dobrou noc. Cestou si říkám, jaké to dnes bude. Stav pacientky se den ode dne velmi liší. Jednou je to milá babička, která během našeho setkání vypráví krásné životní příběhy, jindy je nevrlá, či uzavřená do svého, pro mnohé neznalé nepochopitelného světa, odkud ji nemá význam vytrhávat. Koneckonců, ani by to nešlo. S blížícím se polednem vím, že nevynechám usměvavého ležícího pacienta, za nímž musím vyšlápnout 75 schodů. Pokaždé je počítám a uklidňuji se, že aspoň mám dobrou pohybovou průpravu.

Po polední pauze zamírím aplikovat inzulin. Zazvoním, pacientka vykukuje z okna a sděluje mi, že otevřít dveře dnes

nezvládne. Hází mi klíče ze svého okna. Její trefa je přesná. Do kanalizační vpusti. To je den. V tomto týdnu už několikrát karambol. Jedna kolegyně byla svědkem vážné autonehody, druhá našla promrzlou pacientku ve vaně, z níž se nemohla dostat. A aby toho nebylo málo, z nemocnice nás vyzvali k prevenci, neboť pacientka, k níž jsme docházeli, má ve vlasech návštěvníky. Vnučka pacientky přijíždí s náhradními klíči, jsem zachráněna.

Do kanceláře přicházím spokojená, s pocitem naplnění. Teď už jen vše zapsat, předat informace kolegyním a připravit potřebný materiál na další pracovní den. I když jde o sobotu, tedy pro mnohé den volný. Mne ale dnes ještě čeká jedna milá návštěva. Místní umělecká základní škola má na programu koncert učitelů a žáků. Jedním z nich je i náš syn. Moc se těším.

*Miriam Brhláčová,
Charita Zlín*



Cuketová buchta

Zasít, pečovat, sklídit, zpracovat - ta nejlepší cuketová buchta. Vyzkoušejte, je to mňamka:

2 hrnky nahrubo nastrohané cukety, 3 vejce, 2 hrnky polohrubé mouky, 3/4 hrnku cukru, 1/2 hrnku oleje, 1 vanilkový cukr, 1/2 prášku do pečiva, 2 plné lžičky skořice, 1 lžička jedlé sody, 2 lžice kaka. To vše smíchat, těsto vylít na vymazaný plech, upéct ve vyhřáté troubě a pak...Ne na všechny zbude.

Dotace na provoz Domovinky – centra denních služeb pro seniory Charity Zlín poskytuje Zlínský kraj z programu Zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje a programu Priority Zlínského kraje, obé pro rok 2018, statutární město Zlín a dárci.

Po návratu

Odpoledne, po návratu z náročné terénní služby, čekalo na pečovatelky překvapení. Byla jim nabídnuta masáž chodidel, relaxace svalů a myslí pod korunami stromů.

(pr)

Dotace na provoz Charitní pečovatelské služby Zlín poskytuje Zlínský kraj z programu Zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje a programu Priority Zlínského kraje, statutární město Zlín a dárci.



HUMANITÁRNÍ POMOC

Idonel ukončil základní školu. Díky, Droždíne!



Droždín – Zážitky ze školy v přírodě a kam vyrazí o prázdninách na dovolenou. O tom letos psali v dopise svému spolužákovvi pátáci ze Základní školy Droždín. Idonelovi je 17 let a nyní dokončil 9. třídu. Dopis otevře až v haitském Baie de Henne v dalekém Karibiku. Přesouváme se z malebného moravského venkova, kde teče z kohoutku pitná voda do vyprahlé a přírodními katastrofami sužované země. Idonel žije s rodinou v malém domku, u kterého pěstují plodiny a chovají dobytek. Jeho otec vyrábí dřevěné uhlí. Rodina je chudá. Idonel si přeje být ošetřovatelem. Díky českým dárcům a Arcidiecézní charitě Olomouc se mu to třeba podaří.

Stačí zaslat každý rok 6 500 korun a jedno chudé dítě z Haiti může chodit do školy, kde kromě vzdělání dosáhne i na teplé jídlo denně. To mnohé děti doma nemají. Žáci z droždínské školy a jejich rodiče takto podporují Idonela přes Charitu dlouhá léta. „V poslední středu před prázdninami jsme pořádali Zahradní slavnost pro naše žáky, ale i veřejnost. Maminky napekly nejrůznější dobroty a prodávaly je u nás na jarmarku, čímž se podařilo nasbírat peníze na Idonelovo vzdělání,“ upřesnila za Základní školu Droždín Jitka Šidláková. Podle ní na slavnost zamířilo kolem dvou set lidí. Adoptce na dálku na Haiti zpestřuje droždínským školákům i jiné dny. V minulosti je navštívila na-

příklad indická řádová sestra Renee, která s Arcidiecézní charitou Olomouc spolupracuje a pomáhá chudým v Karibiku už dlouhá léta. „Děti se tak seznámily s tím, jak se žije na Haiti, jak žije jejich spolužák Idonel... Za ta léta je z něj už velký chlap,“ usmála se paní učitelka.

Na Haiti školní rok končí v polovině června. Vedení tamních škol v prvních letních dnech posílají Charitě vysvědčení podporovaných žáků. Ta je pak zprostředkuje adoptivním rodičům. „Aktuálně máme do adopce zařazených 361 dětí a stále přibývají. Zájem o to chodit do školy totiž na Haiti roste. Například v Gonaïves otevrou v příštím roce sedmou třídu, dosud měli tříd šest,“ uvádí Klára Löffelmannová z Arcidiecézní charity Olomouc.

Na Haiti je 50% negramotnost. Rodiče mnohých haitských školáků sami do školy nechodili. Se vzděláním přitom mají děti a mladí větší šanci zlepšit budoucnost sobě i celé své rodině. Navíc dostanou teplé jídlo a také radu či zdravotní ošetření v případě potřeby. To může zachránit i jejich životy.

DĚKUJEME českým dárcům za jejich zájem a podporu.

Karolína Opatřilová,
ACHO

Lidé myslí na Hait'any v odlehlých oblastech. Připíjeli na jejich zdraví



Hranice, Olomouc, Svitavy, Zábřeh – Dívka s hnisající špatně ošetřenou ránou na ruce, chlapec s osm měsíců trvajícím zápallem plic nebo srdeční vady objevené u malých dětí. Například tyto případy řešili v posledních třech letech přímo na Haiti pracovníci Arcidiecézní charity Olomouc. Díky kampani Na zdraví Haiti bylo dosud v odlehlých oblastech karibského státu ošetřeno kolem devíti set potřebných, v drtivé většině dětí. Letos k nim přibudou další. Srpnová akce Charity vynesla díky podnikům a jejich hostům v Olomouci, Svitavách, Zábřehu a Hranicích 18 291 korun. Poprvé se zapojila i olomoucká Dobrodruhá, ve které zákazníci nakupovali haitské zboží a tím přispěli dalšími 7 325 korunami.

Osvěžte se sklenkou kohoutkové vody a přispějte za ni od 1 do nekočetná korun. K tomu vybízela během srpna hosty vybraných kaváren a restaurací kampaň Na zdraví Haiti. Nejvíce peněz se podařilo nastřádat olomoucké Coffee Library Zbrojnice, a to 2 504 korun. „Když můžeme pomoci, uděláme to. Rádi jsme tak podpořili další dobrou věc, Na zdraví Haiti,“ říká Barbora Hodúrová z Coffee Library Zbrojnice. Tato kavárna se do kampaně zapojila již potřetí.

Celkový výtěžek ze všech 18 podniků činí 18 291 korun. „Děkujeme podnikům i jejich hostům za podporu. Na Haiti tak s jejich přispěním můžeme prohlédnout a ošetřit další potřebné. Letos se zaměříme nejen na obyvatele odlehlého Baie de Henne, ale prohlédneme i školáky z projektu Adopce na dálku v Gonaïves a Roche a Bateau. Letos prohlédneme více dětí a dokonce přibereme i dospělé, protože na Haiti se mnou zamíří i zábřežský lékař Josef Marada,“ uvedla Klára Löffelmannová z Arcidiecézní charity Olomouc. Podle ní Hait'any nejčastěji trápí vyrážky, záněty očí a uší, nedostatek vitamínů a problémy s trávením. To vše zapříčiňuje nedostatek pitné vody a také plnohodnotné stravy.

Lékař Josef Marada pomáhal na Haiti už třikrát. Naposledy po ničivém zemětřesení v roce 2010. Potvrzuje, že podmínky jsou tam opravdu těžké a lékařská péče je nedostupná. „Na velké regiony Haiti spadá mnohdy jen jedna nemocnice. Ta je často zavřená a vůbec nefunguje, či je na špatné úrovni. Ještě k tomu je vše na Haiti zpoplatněno, panuje zde velká míra korupce a lidé často umírají na běžná banální onemocnění. Jednou kolem páté hodiny ráno k nám přišla maminka s malým asi týdněm děťátkem, které nejevilo známky života. Zemřelo dehydratací a vyčerpáním už doma. Takové případy se tam dějí velmi často a lékař je zcela bezmocný. Tato situace byla jednou z těch nejtěžších v mém profesním životě,“ vzpomíná Josef Marada.

Na chudé Hait'any pamatovala i Dobrodruhá – prodejna Charity Olomouc. Zákazníci zde během srpna nakupovali věci vyrobené přímo na Haiti, podařilo se jim tak nastřádat 7 325 korun. „Lidé u nás nakupovali třeba obrazy nebo bižuterii. Někteří přicházeli také ochutnat haitskou kávu, přičemž si přečetli haitská přísloví, která si odnesli jako dárek. Kampaň na zdraví Haiti nám připadá smysluplná a rádi ji podpoříme příští rok znovu,“ sděluje vedoucí Dobrodruhé Bára Cigánková.

Výsledky:

Olomouc

Coffee Library Zbrojnice – 2 504 Kč
 Bistrá kráva – 2 338 Kč
 Pražírna kávy Kikafe – 2 311 Kč
 Jazz Fresh Café – 1 919 Kč
 U Kristýna – 1 682 Kč
 Café Restaurant Caesar – 670 Kč
 Tvarůžková cukrárna – 556 Kč
 Side Street Grill a Bar – 254 Kč
 Naše Café – 49 Kč
 DOBRODRUHÁ – 7 325 Kč

Zábřeh

Castaña Tex-Mex – 604 Kč
 Café Bar Lucerna – 462 Kč
 Levandulová kavárna – 389 Kč
 Santorini – 323 Kč

Hranice

Café U nás – 808 Kč
 Restaurace Pod střechem – 358 Kč

Svitavy

Kavárna V Parku – 2 087 Kč
 Kafe Rošambo/Dušambo – 612 Kč
 Café Rozcestí – 365 Kč

DĚKUJEME...

*Karolína Opatřilová,
ACHO*

Flétna pod polštářem. Takto usínaly černobylské děti na ozdravném táboře



Václavov – Dodržovat pitný režim, hrát si na čerstvém horském vzduchu, hrát na flétnu, vyřadit se v bazénu a vyjždět na výlety. Zdánlivě obyčejné záležitosti jsou pro některé děti z ukrajinské oblasti zasažené černobylskou havárií jako sen. Splnily si ho v podhůří Jeseníků při ozdravném pobytu, který má letos poprvé pod palcem Arcidiecézní charita Olomouc. Některé děti vždy usínají s flétnou pod polštářem. Ráno se vzbudí a je tam. Nebyl to sen...

Chalupa ve Václavově je plná dětí. Tři červencové týdny se tu ozdravovalo třiapadesát dětí ve věku 9-15 let a pět jejich dospělých průvodců. Někteří proběhnou v plavkách zabalení do ručníku, rovnou z rehabilitací v bazénu, další s flétnou v ruce. Hra na flétnu, ale také výuka historie baví na táboře nejvíce třináctiletého Tolika. „Jsem tu, protože se chci ozdravit a taky se učit český jazyk. Jednou chci v České republice studovat architekturu, chci tvořit, stavět...“ říká chlapec, jehož prapradědeček pochází z Čech.

Ve stopách praprababičky z Brna

Vedle Tolika sedí o rok starší Saša. Jeho praprababička pochází z Brna, proto i on zavítal do Václavova. „Proč praprababička odešla na Ukrajinu, to nevím. Doma ale občas mluvím česky s dědečkem a maminkou. Na táboře se mi moc líbí, mám rád výlety, třeba krásný byl hrad Bouzov,“ dodává Saša. V České republice se mu moc líbí, ptáme se, co je tu lepší než na Ukrajině? „Všechno,“ směje se chlapec. Jednou by chtěl studovat informatiku, „ajtáči“ jsou dobře placení. Saša zvládne složit Rubikovu kostku za pouhých 12 vteřin, ale pozor - od doby, co jsme s ním mluvili, možná svůj rekord ještě vylepšil.

Kromě rehabilitací, hry na flétnu a výuky české historie se na

táboře děti učí i českému jazyku. Aby měly na ozdravný pobyt nárok, musí splňovat tři podmínky. Měly by být potomky českých krajanů, dále z oblasti zasažené černobylskou havárií a se stanovenou diagnózou, a hlavně ze sociálně slabých rodin. Od havárie v Černobyli uběhlo přes třicet let, přesto je okolní oblast dosud zasažená. „Lidé ještě nedávno nesměli nic pěstovat na zahrádce, dále nesměli v přírodě ani v lese sbírat žádné plodiny. Ovzduší je také pořád zasažené,“ vyjmenovává za Arcidiecézní charitu Olomouc vedoucí pobytu Jaromíra Lónová.

Pobyty v ČR jsou pro mnohé děti rájem. Všechny se tu navíc výrazně zlepšily, například jsou pohybově aktivnější, otužilejší a méně unavené. „Děti bývají také často nemocné, ze zdravotnické dokumentace ale vyplývá, že frekvence jejich onemocnění se během roku po ozdravném pobytu zmenšuje oproti předchozím rokům,“ pokračuje Jaromíra Lónová.

Děti, které vyrůstají v černobylské oblasti, trápí dýchací potíže, astmata, chronická onemocnění, poruchy funkcí štítné žlázy, poruchy imunitního systému či pohybová omezení. Mívají také křehké kosti a musí být ve střehu kvůli nevyzpytatelnému růstu známek.

Časté pití přemůže i bolest hlavy

Podle ředitele projektu Tomáše Lukavského pochází děti ze sociálně slabých rodin, takže jejich stav odráží i špatnou životosprávu. „Děti tu bývají překvapené, že dostávají dvakrát denně teplé jídlo. Z domova na to nejsou příliš zvyklé a jejich pitný režim je úplný karambol. Jsou velmi unavené, což mimo jiné přičítám i tomu, že málo pijí. Řekl bych jim, natočte si vodu z kohoutku, je lepší než limonáda. Ale uvědomím si, že to doma udělat nemohou. Tam tu vodu musí převařit, i ve velkoměstě. Proto mají u nás nachystány čaje a šťávy,“ popisuje Tomáš Lu-

kavský. Správný pitný režim přitom podle něj pomůže přemoct i malátnost a bolesti hlavy.

V okolí tábora se ozývá táhlý tón flétny, ne-ko-ne-čný dlouhý tón. Ticho. A začne znít další. Výuka hry na flétnu začala a s ní i soutěž o nejdelší výdech. To vše řeší dechové potíže dětí. Správně je prodýchat hluboko, regulovat vdech a výdech. „Hra na flétnu dělá s ozdravením dětí divy. Flétnu dostanou mnohé z nich jako dárek a mají z ní velkou radost. Spí s ní jako s plyšákem, mají ji pod polštářem. V rodinách někdy učí i mladší sourozence a rodiče. Na flétnu pak hrají zvlášť rády jejich maminky,“ pousměje se Tomáš Lukavský. Podle něj takto vznikl v Malíně krajanský flétnový „orchestr“. Většina dětí nezná noty, tak se učí hrát na hudební nástroj poslechem. Ty starší se zlep-

šují a zlepšují, odměnou jim pak je notový materiál, který na táboře dostanou. „Děti hrají české lidovky, ale i hymny anebo třeba i písničky z filmů, například z Titaniku. Hrají na flétnu i ve svých volných chvílích.“ dodává ředitel.

A co černobylské děti na táboře na Moravě nejvíc oceňují?

„Nikdy jsem tu za celou dobu neměl hlad.“

„Mají nás tu rádi.“

„Je tu zábava, krásná příroda, lesy i památky.“

Projekt se uskutečnil díky dotaci z Ministerstva zdravotnictví ČR.

Karolína Opatřilová, ACHO

Foto: K. Löffelmannová, K. Opatřilová



Boty a oblečení pro dobrovolníky. Zalesňováním proti záplavám i kůrovci

Olomoucko, Jeseníky - Jeseníky a další oblasti na Šumpersku a Olomoucku devastuje nedostatek vody a s tím spojené přemnožení kůrovce a dalších patogenů v lesních porostech. Svůj podíl na kalamitě má hlavně nedostatek vody a sucho. Spolek ekologická organizace PagoPago nečeká se založenými rukama a vyráží do terénu zalesňovat vytěžené oblasti. Je to jedna z možností, jak zpomalit úbytek vody a v budoucnu také zamazit záplavám a jiným mimořádným událostem. Arcidiecézní charita Olomouc, která má bohaté zkušenosti s pomocí lidem, zasaženým povodní či jinou mimořádnou událostí, pomohla dobrovolníky vybavit pevnou obuví a vhodným oblečením.

I prevence před mimořádnými událostmi je důležitá. Arcidiecézní charita Olomouc tak pomohla vybavit dobrovolníky spolku ekologické organizace PagoPago, který zalesňuje a účastní se preventivních opatření proti šíření kůrovce od Bruntálska až po Jesenícko. „PagoPago se na nás obrátili s tím, abychom je pomohli vybavit do terénu. Pohybují se totiž tam, kam se nedostanou stroje. Poskytli jsme jim pevné boty a vhodné oblečení,“ sdělil za Charitu vedoucí humanitárního oddělení Martin Zmazal.

Podle Josefa Čermáka z PagoPago je tato výbava důležitá. „Pohybujeme se ve svazích a v dalším složitém terénu, takže i ne-

vhodné oblečení může vést k úrazu,“ říká. PagoPago zalesňuje především oblasti, kde řádil kůrovec tak, že musely být vytěženy. Nyní je třeba tato místa co nejrychleji opět zalesnit. „Potýkáme se s velkým nedostatkem vody. Voda není obnovitelný zdroj a její odběr a odtok z území ČR je aktuálně větší, než doplňková srážková voda, což je alarmující. Když včas nezalesníme, voda bude ubývat ještě rychleji,“ upozorňuje Josef Čermák.

Nedostatek spodní vody a sucho je příčinou kůrovcové kalamity. Stromy nemají dostatek vláhy a neprodukuje tolik lepkavé „smůly“, která škůdce může zahubit. Stresem z nedostatku vody trpí nejen stromy, ale i zvěř. „V krajině bez stromů a porostů, kdy půda ztrácí retenční schopnost, se při deštích voda nezadržuje, ale odtéče. Dochází k záplavám. Za takových třicet let může dokonce dojít k humanitární krizi, protože bude nedostatek nejen pitné vody, ale i vody užitkové. Musíme jednat,“ dodává Josef Čermák.

Podle něj v krajině chybí podzemí voda, příčinou je špatné hospodaření s vodou, trojpolní zemědělský systém devastující ornou půdu, užívání agrochemikálií, meliorace, urbanizace, odlesňování a fragmentace krajiny.

**Karolína Opatřilová,
ACHO**

Vybavení pro zambijskou školu zaplnilo celý nákladřák.

Charita nakládala v Mírově



Mírov - Dva roky staré školní lavice a židličky, další nábytek jako větší či menší skříňky, tabule na křídlo i tabule magnetická nebo také váhy... Nákladní auto Arcidiecézní charity Olomouc odjíždělo v pondělí 16. července z Mírova zcela naložené. Mírovští poskytli Charitě do sbírky Kontejner pro Zambii školní nábytek. Pomohli tak potřebným již podruhé. Tentokrát do jejich lavic usednou děti v zambijské vesnici Chiparamba.

Přízemí školy v Mírově zaplnily vysoké sloupky naskládaného nábytku. Mírovští jej takto připravili na odvoz do skladu Arcidiecézní charity Olomouc. Stěhování do nákladního vozu zabralo Charitákům s místními něco přes dvě hodiny. Věci poputují s ostatním materiálem v kontejneru do Zambie. „Protože byl u nás ve škole nedostatek dětí, museli jsme ji zavřít. Místo abychom školní nábytek rozprodávali za pár korun, rozhodli jsme se jej darovat Charitě, aby jej odeslala do nově postavené školy v Zambii. Je dobře, že jej ještě někdo využije, a že tím i pomů-

žeme dobré věci,“ říká, proč se Mírovští rozhodli pomoci, tamní starosta Lubomír Pejchal.

Napnout všechny svaly a hlavně, umně jednotlivé věci poskládat tak, aby se vešly do nákladového prostoru a také se cestou nerozbitly. Byla to fuška, ale zadařilo se. Náklad vyrazil z Mírova do Olomouce ještě před jedenáctou dopoledne. V charitním skladu pak postupně přibývaly potřebné věci z dalších koutů Arcidiecéze olomoucké.

Ve skladu stojí ještě šicí stroje, které si vzal do parády pan opravář. Jako první opravil dvě modré mašinky značky Lada. A jede se dál.

„Chybělo nám ještě zemědělské nářadí, jako jsou ruční pluhy, secí strojky, plečky, motyky, lopaty, sekery, kolečka, loupače a šrotovníky na kukuřici, kultivátor nebo i mlýnky na maso či ořechy a kráječe zelí,“ vyjmenovávala v červenci koordinátorka projektu a dobrovolnice Kateřina Janečková s tím, že v Chiparambě by lidé využili také elektrocentrály, sportovní potřeby pro děti a solární pomůcky jako třeba nabíječky, baterky, osvětlení, power banky, čerpadlo a solární panel.

Kontejner se nakonec podařilo naplnit a ještě v létě byla sbírka ukončena.

Více se dozvíte na: www.charitaprozambii.cz

Děkujeme vedení obce Mírov, děkujeme všem hodným lidem, kteří nám se sbírkou Kontejner pro Zambii pomáhají, budou pomáhat...

**Karolína Opatřilová,
ACHO**

Naplnili jste Kontejner pro Zambii. Dostaňme jej do cíle

Olomouc, Chiparamba - Přes půl tuny oblečení, přes čtvrt tuny látek do šicí dílny, desítky šicích strojů, berlí, lavic a židlí či koloběžek. To a mnohem víc se podařilo nasbírat lidem z nejrůznějších koutů České republiky do Kontejneru pro Zambii. Zbývá jej vyslat na dalekou cestu do Afriky. Kdo s tím Arcidiecézní charitě Olomouc chce pomoci, může poslat finanční příspěvek na její účet: **115-7039000237/0100**.

Kromě štědrých dárců pomohli s kontejnerem také akční dobrovolníci. Deset takových lidí strávilo 80 hodin tříděním, čištěním a opravou věcí ze sbírky. Hodin bude ještě přibývat. Sesbírané věci je třeba ještě napaletovat, provést fumigaci atd. „Jsme lidem z České republiky vděční. To, že myslí na potřebné v daleké Africe je gestem lásky, dobré vůle,“ říká duchovní opora projektu Gerald Daka. Zambijský kněz podporuje činnost sudoměřických dobrovolníků, kteří také díky němu a dobrým lidem z ČR v minulosti postavili v Zambii kostel a školu. Právě škola stojí v Chiparambě, kam bude směřovat i sbírka Kontejner pro Zambii.

Gerald děkoval osobně v ČR

Gerald Daka zavítal v létě do České republiky. Díky centru Avenir se jej podařilo očkovat proti tetanu, žloutence a žluté zimnici, bude tak moci ve zdraví dál pomáhat chudým lidem. „Setkávám se se spoustou potřebných lidí každý týden, většinou jsou to mladí děvčata a chlapci v nouzi, nezaměstnaní a jinak znevýhodnění lidé,“ pokračuje otec Gerald. Podle něj Zambijci nejčastěji řeší problém s úrodou. Živí je jejich políčka, ale nezvládají farmařit, netuší, jak zavlažovat v suchých oblastech, jak si zjednodušit práci, jak uchovávat potraviny, aby se nezkazily... Pokud se úroda i sklizeň zada-

ří, lidé zase nemají peníze na to, aby ji dopravili na nejbližší tržiště, kde by ji mohli prodávat. „Obdarovat potřebné v Africe nestačí, je třeba je vzdělávat, pomoci jim získat dovednosti. Dáme jim jídlo, oni se nasytí a odejdou, co ale dál? Je třeba dát jim know how, trénovat jejich mysl, jedinečně tak se zlepši jejich budoucnost,“ dodává otec Gerald s tím, že je to běh na dlouhou trať.

Právě sbírka Kontejner pro Zambii pomůže tento problém řešit. Poputuje v ní totiž i vybavení do školícího centra v Chiparambě, kde se dívky a chlapci naučí šít na šicích strojích a farmařit. Podle Kateřiny Janečkové, která sbírku Arcidiecézní charity Olomouc koordinuje, mohou tyto dílny některým mladým lidem zachránit i zdraví. „Díky novým dovednostem se děti o sebe budou umět postarat, výuka řemesel navíc pomůže řešit problémy s předčasnými sňatkami a užíváním drog, které jsou typické u dětí a mladých v chudých oblastech Afriky,“ vysvětluje.

Během své návštěvy se Gerald Daka setkal s olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem, který sbírku Kontejner pro Zambii také podporuje. O Pouti rodin otec Gerald zase učil mladé poutníky bubnovat, svědectví o životě v Zambii podal ještě na přednáškách, například v září v knihovně ve Slavčicích.

Přidáte se k nám a pomůžete nám poslat do cíle kontejner plný materiální pomoci? Stačí přispět na účet Arcidiecézní charity Olomouc **115-7039000237/0100**. DĚKUJEME...

Více na našem webu charitaprozambii.cz

*Karolína Opatřilová, ACHO
Foto: P. Langer, K. Janečková*



S pomocí Charity v zahraničí se seznámili mladí z festivalu United

Vsetín – Osmý ročník festivalu křesťanské mládeže United je za námi. Do Vsetína se ve dnech 23.-25. srpna sjely stovky mladých z celé České republiky. Navštívili zde zajímavé přednášky, účastnili se koncertů a dalších kulturních akcí. V ulicích se navíc seznámili s činností některých neziskových organizací. Mezi nimi byla i Arcidiecézní charita Olomouc. Pracovnice jejího humanitárního oddělení tam přiblížila pomoc na Haiti a Ukrajině. Cílem bylo oslovit potenciální dobrovolníky. Ti mohou pomáhat Charitě s překladem do angličtiny, francouzštiny

či ukrajinštiny, dále s administrativou nebo při letních táborech na Ukrajině. Dobrovolníci pomáhají Charitě i při podobných akcích pro veřejnost jako je United.

Foto: K. Löffelmannová, P. Trojáková



Informace Arcidiecézní charity Olomouc, červenec, srpen 2018 (jen pro vnitřní potřebu)
 Kontakt: ACHO, Křížkovského 6, 779 00 Olomouc, tel.: 581 115 216, e-mail: karolina.opatrilova@acho.charita.cz
 Grafická úprava a sazba: Exa Print Design, s. r. o. Uzávěrka tohoto čísla 15. 9. 2018.

Uzávěrka příštího čísla: 15. 10. 2018